

הלוות מקוואות

१८

בבר הפלורה כהענין יום שבת

טוטו

לעומת הכתובים במקרא, שפה זו לא הייתה בשימושם של יהודים נוראים.

הלוור

7

四

5

2

כטלו יאנ

דיליש בפראנץ' זיין זיין. לאט טוטן קאנטן. לאט טוטן קאנטן. לאט טוטן קאנטן. לאט טוטן קאנטן.

ט'ז

בדין הטבילה

טשנרט רבית לב 63 בית הקazz

יבשיט חוצצין לדוד
אין הוגען : גדר
זואה שעיל הבשר
רטט ורבץ שרות
הצורך שלוא נגיד
רבער . זואה שרות
הצורך שלוא נגיד
הבשר שלוא נגיד
איוון שלוא נגיד הבשר
היה האבוקו גדור וזרע
על הבשר ומגוצת
זואה גבשורי תחת אחוריו
מקום שעירך על הבשר
זרו שלוא נגיד הבשר
הברג בוננו
ישאל ליטול צאניטס
למר

דבר חוץ לא עלתה לה טבילה ראמר רב נגיד א"ר נתנה החביש לבנה וטבלה לא עלתה לה טבילה וע"ג רשותא ליכא אמר ברドוני נפל והא דרב נידל ודאי בשחפה ובשעינה קודם לבן היא דאי לא אפי' לא נתנה חביש לבנה אי לא עיינה בנפשה ולא חפה לא עלתה טבילה . ונזהלה מזו כתוב הר"א זיל דאפי' עיינה נפשה בשעת טבילה חפיטת הראש לא סגני לה בעוני דהא מתקנת עורה היא ואפי'

טווין לו באל יוֹרִים וְלַמְפִיכָה כֵּה גַּם
חוּזֶקְנָמִים מִקְדָּמִים גַּרְגָּלִים
עֲדַתְמִים נִמְקָהִים. לְעַנְנִים רְגָלִים
שְׁמַמְתָּא וְאַלְמָה מַד דְּמָנִי הַדָּס
שְׁבָעִיטָן גַּכְסָבָן מְלָכָהָתָן גְּנוּזָה
עַזְבָּקָה סָס וְחַמְפָרָד דְּמָמוֹלָהָדָה
עַזְבָּקָה מְלָאָה לְכָבָהָה
וְסְמִינְגָּה וְלְפָלָגָה סְכָעָנָה וְכוֹלָה
סְכָעָנָה תְּלוּי מְלָאָה עַמְמָה
עַזְבָּקָה זַוְהָרָה מִסְמָחָה טַיְנָה
זַוְהָרָה חַנְןָה חֻמָּה כָּלְגָן דְּקָרְלָם
שְׁפָהָהִים נְלָכָד.

שדריא מסרקה בתר טבילה ולא משכחת מיד
זמיר במיוא דילמא בהרי דמסרקה רישא השהא מישתרי מזיה . א"נ היה דהוה קטיר בשעת
טבילה מנתר בהרי מסרקה ולא ידע ומשה כי טבילה בלבד בדיקת הנוף בלבד חפה לא עליה
לה טבילה כלל . ומזהו הרבה שמעין דלבת הילדה הוא דבבי עייני סמוך לטבילה הא עיינה שלא בסמרק
טבילה וטבילה עליה לה טבילה דעתן לא קא"ר הכא בנמצאת עלייה דבר חזץ דלא עלתה לה
טבילה אלא בשלא חפה סמוך לטבילה אלמא דוקא נמצאת עליה ולא חפה ולא עיינה הווא דלא עליה
לה טבילה היא לא נמצאת עליה דבר חזץ עליה לה טבילה ואע"פ שלא עיינה סמוך לטבילה וכ"ש
חפה דבון דלכתחילה היכא דלא אפשר' בערב שבת וטבלת בשני בשבת היכא דלא חפה
נמי בחול סמוך לטבילה כדי עבר עליה לה טבילה . הא דאי נידל א"ז נתנה חבשיל לבנה לא עליה
לה הטבילה מסחרה דוקא בשלא נתעסכה באיתו מין לאחר שטבלה הא נתעסכה תולה דרגלים לרבר
חוואיל והיתה לה בדיקה קודם טבילה ועוד שנותעסכה באיתו מין לאחר טבילה . וורא זול כתוב
ושארו חיטט היכא דלא אפשר' החפה בשני בשבת היכא דלא חפה
דא"פ' נתעסכה כל היום באיתו מין לאחר טבילה לא עליה טבילה עד שתאמיר בריא לי שלא היה עלי
בשעת טבילה ואני מהווור . ונראיין הדברים דא"פ' לא נתעסכה במניין
אחרים שאני אומר כשם נתעסכה במניין אחרים נתעסכה בזיה ולאו ארעהה אלא שיש להחמיר . א"ר
שמואל בר רב יצחק אשא לא תובל בנמל אע"ג דהשתא ליכא אמר ברדיוני נפל קר היה הנוסחה
נספרים לפ' נסחא וזה טעם מא פפני דטיט שמתකצ' בשפט הנור והוא עב טיט כתיטת הזין ונרבך
ורביה וחוץ ואע"ג דלא הרניתה בו וגם כשלulta לא נמצאת עליה טיט א"ה כיון דשכיה שם טיט
בראי משונן ליה דאי אמר עם יצאהה מן המים נתנרדן ונפל ואע"פ שענינו במס' מקאות המטבול
את חמטה שנרגליה שוקעות בטיט העבה תהורה מפני שהמים מקדמים . יש טי שאומר שאין הדין
זהה באדם אלא במתה בלבד רגלה אבל רגלה האם כיון שנכנס לו הטיט בין אצבעות רגלו והוא מקום
החוק איפשר שיה החוץ . וכן רעת הר"א זול ישמי שאומר שה"ה לאדם דרא ר' שמואל בר רב
 יצחק דוקא בטיט שעל שפת הנהר וכן כתוב שם רבינו שמישן זול בפירוש המשנה שלו . ובtabbar הרא
ולדמאיותה משנה שבמכתת מקאות יש למוד שאין האשא צריכה לעקר רגליה מן הקrukע בשעת
טבילה והולשות באמצע המים וא"ת והלא האשא חוזצת בדרישת רגליה על הרצפה ואין המים נכסין תחת
נטוח רגליה ואני טבילה בכת אהת הר"י אמרו במשנה זו שהמים מקדמיין ברגליה יועוד שהרי שנינו
שפחה להטפיח חיבור לטומאה ולטהרה וא"א שלא יהא תחת רגליה טופח להטפיח המחוכר עס אשר
המים מפני שהמים קרמו לשם . ויש ספרים דלא גרטין כאן ברדר' שמואל בר רב יצחק אמר ברדיוני
נפל אלא ה"ג אשא לא תובל בנמלותו לא , ולפי נירוטא זו אינו משום חיציה אלא פפני בני אדים
שפצזין בנמל ושם מא מתק שחייב ריאה שלא יקרמו בני הנמל ויראה תמרד לטבול ולא חטבול
בראיו . וזה דאכוה דשמואל דעכיד לה מפש' ביום תשרי משום צניעותא מפני שטבלת על שפת
הנער ולפיכך סומכום ההיא דלא תעמור ע"ג כל הרים ותובל דבלחו עני רומה לה דהוי טעם
משום דבעיתא ולא טבילה שפיר . אמר רמי בר אבא הני חבל רוכסלת' עד תלת' זמי לא חיצי מכאן
אליך חיצי אמר מר עוקבא לפוק שבעין לח אינו החוץ יבש חוץ אימתי נקרא יבש שמתחל
לרוק אמר שמואל בחול שבעין אינו החוץ ע"ג העין החוץ ואם הוא עיינה פרוחות בין קר ובין קר אינו
חוץ פ' מפני שעם נדרגר העין אליך ואליך מתנרדרכות וnof והמים נכסם בו . א"ד זהנן פתחה
עיזה ביותר עצמה עיינה ביזור לא עליה לה טבילה ולית הלכחה כלל הני שמעתא אלא כי הא
האריש לקיש אשא לא תובל אלא דרך גודלה בדתנן האיש גראה בעודר וכמסיק זחים . פ'
לרכתיו בעודר שירכתיו רחבות מעט ולזרעוו כמסיק זחים . והאשא כארונת וכמנקה את בנה .
עמ' לית הלכחה בכל הני שמעתא דחבלא דכומתית' ולפלו' יבש שבעין וכוחל שעיג' העין ולא "כירה
דר' יתnan דפתחה עיינה ביותר או שעצמה עיינה ביותר אלא כי הא דריש לקיש ולא למימרא דהני
פלני אדריש لكיש הרה איפשר ראיתנו להני ואיתא לדריש לקיש . ועוד דרא לחומרא איתמר
וזכי לפנין מינה להקל אלא ה'ק לית הלכחה דנחותה בה כליה הוא ודרבן להיות בה אלא
בב' .

בית שבעי שער שבעי

גְּרָסִין נִמְקַיּוֹת תְּמִימָה גְּדֻלָּה וְכָלִים מַעֲטָה
וְיָוָס צְמִיס עֲזֵירָן חֶם לְפָס טְבָעָה
מוֹרָיו רְכָס מַס כָּר מַחְזָן וְלְחָקָק לְמַמְנָה
סְתִּירָס דְּיוֹ גְּנוּזִיק צַעַךְ לְגַדְעָה וְפָסָה
קְמַבְּקָה סְמַחְבָּאָה נְגַמְּתָה נְגַמְּתָה
מְסִי יְיָ צְעָמָה
לְמַנְיָחָה וְכָבָה
לְמַנְיָחָה נְעִינָה
מְרַקְבִּיסָה גְּדוּלָה
וְמְתַאֲזָה גַּדְעָה
חַלְגָּה וְמַעֲמָדוֹת
וְלִימָה לְסָס כְּבָשָׂה
בְּחָס וְמַחְשָׁת לְיָיָן
וְלְאָרוֹן מַלְמָךְ כְּבָשָׂה
לְגַע חַיְיטָה קְרָבָה
מַחְנָה שְׁבָרָה כְּבָשָׂה

נכיה'a דרייל בלבד הוא דנחמיר דבעיא
טכnilה ריך גדרילחה ואיכא טובא בגין' דלית
זילכחא כל הני שמעתתא דלא פלין ולא
עתה חדא לחברתה . ויש ספרים דגרסינן
ה'ם לטזרות אבל לבעה כריש לקיש .
אעפ' שניינו כבריתא בפרק החולץ . וכל
כבר שהוציא בטכnilה חוץ' בגין' ובעבד
אשוחרר ובגידה וטשמע ריבל דבר שהוציא
טכnilה לטזרות חוץ' באלו קאמר . ניל

והותם הבי פירושא ולענין כל דבר שהוצע בטבילה אחד גור ואחר עבר גושerer וא' נדה שוין בו דכל החוצץ בזה החוצץ וזה והרב. רמב"ן זיל גירע דה'ק וכל דבר שהוצע בטבילה אחרת חוצצת באלו ואע"פ שאין בטבילה מן התורה. וא"ת מי שנא פתחה עיניה ביותר ועצמה עיניה ביותר ועלתה לה טבילה ומאי שנא קרצה שפטותיה ותנן כאלו א' טבילה. יל דקריות שפטותיה מעכבות ביתם ממקומם ונגלי אל שתחה עיניה אינה מעכבות כלום אלא קמפני בעלמא חז' בטקום שדרך נברך ואפשר שאין מעכבן כלל מלכיא בהן מים וזו כרעת הרוב רמב"ן ל' אבל הר'א זול פסק בעצמה עיניה ופתחה עיניה ביותר כר' יוחנן מרדמה לה לקרויה שפטותיה. ופי' דלית הלכתא בכל הני שמעתא לא קראי אדר' יוחנן אלא על הנך תלת שמעתא אל. הא דרבבי יוחנן דמי לאדר' לדכל שפתחה עיניה ביותר או עצמתן. ביותר אינה דרך נדילהה אע' פ' שאין פירשו מתחווור לפ' שיטת הנمرا ראי לחשול ולהחמיר בדבריו. אדר' בר רב הונא נימא אחת קשורה החוצצת. פירוש לאו אחת בלבד קאמר דהא מיעוטו ושאיינו מקפיד עליו הוא אלא הרבה שורות קשורות אחת אל אחת עד שדרוכה להקפיד בכך קאמר שלש אין החוצצת לפ' שאין הקשר מהוד' ואין מונע מלכיא בו מים. שתים אין ודע' ר' יוחנן אמר אנו אין לנו אלא אחת ולהחומרא אולין בדברי רכמה בר רב הונא. אדר' לעולם ילמר אדם בתוך ביתו שתהא האש מריחה קמטית כבמים ואע' פ' שניינו בפ' שמיני של מקאות בית הקטנים ובית המתרם אין צריכין שיבא בהן מים. נהי דבאת מים לא בעין מוקם הרוא' לבא גנו מים בעינוי-בדר' זירא דאר' זירא כל הרוא' לבילה אי' בילה מעכבות

ו. אמר רבין בר רב אדא אמר יוחנן מעשה בשפחתו של רבבי שטבלה ועולה ונמצאה לה עצם בין
שוניה והצריכה רבבי טבילה אהרת. תנייא בהוטפהה ר' שמיעון שורי אומר בית הפטרים בנשואה
ויצץ בפנויו אינו חוץין פ' לפ' שהנשואה מקפרת כדיל שלא תחנה על בעלה. ושפחתו של רבבי
נשואה נושא היה א"ג בין השניים אף פנויה מקפרת כד פ' ר' שמישון ז"ל בפירוש המשנה וקשה
נושא היהת. קצת לדכורה היה משמע דר"ש שורי דתופתא אתו בר אליעזר דמתני רפרק תשיעי של
ק coaxot דתנן החט ואלו שאין חוץין קילקי הראש ובית השחי ובית המתרים באיש ר' אליעזר אומר
חרד האיש ואחת האשה על המקפיד עלייו חוץין ולאין מקפיד עלייו אינו חוץין. אלמא לרבען בין
מקפרת בין אינה מקפרת חוץין. ויל' לרבען כיון דרבנן של נשים נשואות להקפיד אפילו אינה
מקפרת בטליה דעתה ולעולם בנשואה שדרוכה להקפיד וההפק באיש דבזין שאין דרכן של אנשים
הקפיד ע"פ שווה מקפיד בטליה דעתו. ולר"ש כל אחד ואחד לפי הקפדו בין איש בין אשה.
ק"יל' לרבען שנינו בפ' שמיני רמימות נדה שננה מעות בפיה וירחה וטבלה תורה מטומאתה
בל טמאה אנב רוקה פ' שאנו דומה לעצם שבין שנייה דוחתם מהדק והכא לא מהדק. נתנה שערת
פיה קפזה יודה קרזה שפותותיה כאלו לא טבלה. *האוו כארם וככלם ומטבילין טמאים ואם הריח
יו בימים טהורין ר' ש אמר ריפה שיבואו בהן הימים פורוש לת' ק' ר' אם הריח יהה בתמים מפני
שמשהה על ידי טופח להטפוח ומתחבר בימי המתקה ואין כאן חיציה ור' ש מחמיר ומוצרך שריפה
יו שיבואו בהן הימים בnal אבל בהלכות הרב רב' משה בר נחמן ז"ל ראיינו שכחוב בהיקן
ולת' ק

הקס פלנין
היה פה מושג נודעין ריטוי
ול מושג מושג צבוי ריטום דען
ול רצינן דען גזעין ובן זעירים
וועספטען מײַן מונין כסִין לְזִין
וועספטען לאָטֵן לְזִין גַּרְעִין וְכַמְתִּין
הַקְּהָלָה כְּהָלָה חָלָס דְּמִיסָּה לְזִין
הַקְּהָלָה כְּהָלָה תְּמִיכָּה כְּצִים פִּי
כל פְּסִיל לְמִינָּה קֹל דְּנִירָה
עֲשָׂרָה פְּסִיל גַּם אֶמְצָע וְשָׁוֹד דְּלִי
וְדָתָה מְזֻזָּה נְצָעָן עַל יְזֵד מְנֻסָּה
לִיסְטָן נְמַשָּׁה מְקוּמוֹת וּמְלָאָן
סְסָבָן נְצָעָן עַל יְזֵד חִילָּה
שִׁיךְ פִּי כְּמַחְכֵּר דְּקִין לְקָנוּת וּלְ
עַשְׂוֵן בְּמַחְכֵּר שְׁדֵךְ סִילְסָה לְזִין יְדוֹ
נוֹלָן. אָסְטָן מִיסְטָן לְדָרִין דְּלִי "לְסִין כִּין
וְזַוְּעַן עַלְמָוֹן לְדָרְמָוֹן הַיְזֵד עַל הַלְּדָס
כְּלִיטָּס אַסְטָּוּמָן מְפַסְּלָה. סָסְטָן
כְּלִיטָּס אַסְטָּוּמָן מְפַסְּלָה. סָסְטָן
עַזְּקָעָה טָוָחָה וְעַזְּקָעָה חָרָא
עַזְּקָעָה טָוָחָה וְעַזְּקָעָה חָרָא
לְלִין סָסְטָן כְּפִי טָמְעָן דְּדָרָךְ
חוֹזָה בְּכִילָּה לְאַפְּנִילָּה צְדָוקָה דְּזַיְן
ליַיְקָן כְּדִי טָלָן וְלִיְּזַיְן מִזְוָּן וּמִזְוָּן
חַבְּרָיו כְּדִי טָלָן שָׁמֶד לְאַפְּנִילָּה
וְיָסְטָרָה לְמִזְוָּן יְדוֹ עַלְיָוָן יְמִינָה
סָמָח מִיכְרָב מִקְרָב לְלִי מִזְוָּן
לְלִין סָסְטָן כְּפִי טָמְעָן דְּדָרָךְ
חוֹזָה בְּכִילָּה לְאַפְּנִילָּה צְדָוקָה דְּזַיְן
ליַיְקָן כְּדִי טָלָן וְלִיְּזַיְן מִזְוָּן וּמִזְוָּן
חַבְּרָיו כְּדִי טָלָן שָׁמֶד לְאַפְּנִילָּה
וְיָסְטָרָה לְמִזְוָּן יְדוֹ עַלְיָוָן יְמִינָה
סָמָח מִיכְרָב מִקְרָב לְלִי מִזְוָּן
לְלִין סָסְטָן כְּפִי טָמְעָן דְּדָרָךְ
חוֹזָה בְּכִילָּה לְאַפְּנִילָּה צְדָוקָה דְּזַיְן
ליַיְקָן כְּדִי טָלָן וְלִיְּזַיְן מִזְוָּן וּמִזְוָּן
חַבְּרָיו כְּדִי טָלָן שָׁמֶד לְאַפְּנִילָּה
וְיָסְטָרָה לְמִזְוָּן יְדוֹ עַלְיָוָן יְמִינָה
סָמָח מִיכְרָב מִקְרָב לְלִי מִזְוָּן
לְלִין סָסְטָן כְּפִי טָמְעָן דְּדָרָךְ

הנשים בית שבעי שער שבעי

אעפ"י שאינן מקפידות עליהן בשעת טבילה מקפירות ה' אחד ואחד לפ' מה שהוא אדם ובדרך שחילקו בין דין להטירין בשעה שחוופת את הרראש ולא אמרו מקפיד נשים לאנשים בבית השחי ובית המטרים ובכנותים עצמן ושאיינו מקפיד בשעת טבילה אלא כל שדרכה להקפר חילוק בין נשואה לפנואה ולא תימה שיש הפרש בין כלם לעלי' שעיה אחת . ג'שים שצובעות ירידין לנו מסתברא שאיתו חוות רגנו הוא להן ואין מקפידות להסיטין אדרבה רוזחות הן בקיומו ועוד רלי'כא אלא חוותה בעלמא ונשים הילו שמלאכון לצבעו מסתברא שאין הצבע ההוא חוות דכל שמלאכנה בך' אינה מקפורה . וכאותה דא'ר בסוף רם התאת רם על בשרו חוות ואמ' טבח הוא אינו חוות וריבב על בשרו חוות ואמ' מוכר רבב הוא אינו חוות וכל נדול אמר ומיעוטו שאינו מקפיד עליו אינו חוות ולא כל דבר שמקפיד עליו זה חוות בכל אדם אלא כל שם כבورو ומרומם על כל ברכה ותלה :

תוסלב'

ט' הדיו ובו: מוקפתם קמיה כלמה^א: ומ"ש וכךורה גראה דשרף שאר האילנות אפלו יישן אין חוץין. נלהה דלון ליכינו לנו רוחה מוקפתה הול מטה נקבת היל"ס מהוקפתה זו וכמ"ט כי יוקף לאני דיק ומש רמי טרי לדגמי עיט קהלה דטקה עיטים חמויים דמיון ייכן חלן שלר טיטס קייל דמיון עוכן על ציפפס והילכה ורק היו רוחים טיטין סחים דנקון גענין ווילוי יודע מי דחון נלבש הילינה דברי ארמצע"ס ולנטה לו דרר לעממו וו"ע: תנן נמייק ט' דמקומות נממיינן זכמן רבי יומ' מתאר צכל יוגיס ומתרה צכל מירק' וכמות תפלתס צכל גאנזע (עין מיל) דצל מרכז קו טיט צמיגאנטס זו דניליס חבירס לוזקו לדלמיינט (חמיר כ י) מלוקי אונס זאטל צעל צל גאן ויט homilis ניט מהזון לטוטז כל' חרכ זלטן פס' מהזון ט' כלס זטמאנקן ולון מיס ממוקו טז* זאלצע"ה פסק גמורס סימן גמי נטillum דיס נאיג' כ"ו ריש ט"ז* דיעט טמערין ט' לנין מלנה חונק (ה**) ולחלוילס יט' למוה דנלהה דפסק כייחילא ונלהה לי סאטל זל' סונגי דנלהה כויל' עלהה ממסות כהונת היל נמי' כהן לעין בס' ממסות היל מורייתו של גען גולד וכמ"ט טיטין צענולס היל' צמיה קמל' לנו פיא מונה חוו'ו זכלל'ת טיטין: ורט' יומ' קה מונה לחו'ו ומולין מתמי' עיט קויגיס:

טו(א) הדיוו הילב והרבש שרכ' התאנז ושרף החזוב ושרכ' השכמה הנוטשות מהאיין. כלומר טהראטפיס דרכן לנווט מהילין ווועס מהילן מלל היל נדנק נצער ינטיס פולגן ליטס היינס חילין ולל ווועס צומוקפטע (מקומות פיז' כ"ג) סטן קמצע האיל"ס נפלך מיעוקם (אל' מקומות סי' כו) הילג צלמוג אס סיין נמוקס פדיין ען ווילחא צאואט ע"ס דאמ' ין היינו נדנק נצער פיליך די גלעטן וכן קיט' גירטס לע"ס סטטמאט זונט נפלך ע' זמקעם מקומות (מ"ז) וכ"כ הילטמאט נפלך בע' מלכום מקומות (כ"ג) וכ"כ ליטיעו ייומס וויל' (נכ"ז פ"ז ליל נעד ע"ז): ווועס טהראטפיס נפליך בענזהר מוקיפ עעל צרטפיס היל צרכ' סטומות עאן וכן כתת ליטיעו ייומס וויל' (נטין רעם מרצע) עאן וכן קיט' צוועטט מוקפטט צויעיזו היל צויעיזו:

טז'ו) וועוד כמ' קראג'ס עס הא קראס אומ' כה' וו' סטנקליך ננטער האלוי למ' חונז'ן וכ' גאנז'ן ייוחס וזה לאון פמ' ג' זטומין לאמ' ס' (עאן דז מגן דע ע"ז) כל הארטפיז אין נאיס צין יאנז'ים חונז'ן מאי' סאן לאילן היפיוום פירום זונך גני קראס ערד לאקפאיז עלייס' ואו' קדין קראס סטנקליך ננטער צעלפיגו למ' חונז'ן מעטעס זא ול' גאנז'ן מטה נפליך כל האקטפוליס' (ונמס' לא). הומאל זטמא קואל גאנז'ן קראן ציאלאט'ן עד מלעטומיזיס נאס זא קוי פלאה למ' קו' וויל' הו' קליינ'ה ה' ננטער למ' פלי' חונז'ן עכל'ן:

טומן) ומ"ש רבינו ולבבורה נראה דדרך שאר הארכנות אפיי' יבשים אינס חוצצין והרבכ"ם כתוב דאמ"ו לחיים וחוצצין. חי' יודע מה הכרע היה לפטם כן לכלהות נסיך מומפמוף קמי מהני קלטיס ינכים חווילן למיןlein חוץ' כי היל' לדפקל נפלט דיברים מהל' למ"מ עמוין ועודוקה כי חווילן חל טול אלטיפס נסיך מומפמוף קלי ומוי' חיל' למימר לדוחיס מהל' למ"מ עמוין דודוקה כי היון מומפמוף חלן טול קלטיפס טול' למ' דמי' "ב' זרעדמיך מומפמוף ומ"מ מזון דביזו ייכל צלע' כלה' גלע' מס' פאכט' להיל' "ב' מומפמוף וז' פפרק מיטוקט' צלע' היל' סט' טול' קלטיפס טול' למ' דמי' "ב' זרעדמיך כל המומפמוף נטפק ט' דמקכת מוקחות כס' וויה' פאכט' מומפמוף ס' גם כמג מה' סטאנט' מדעתו גל' מעטה מומפמוף דרכ' מקימיל' הקומפקת' וטול' כל קלטיפס כי' למ' בז' יונק' חווילן עה' מפנ' דזון' בטוק' לאלט' פירום ע"כ וכו' בטוק' בטוק' יונק' גאט' קומפקט' וטול' קלטיפס קפלו' למ' קומ' קומ' :

יד(ב) כתוב המלדי בכתנות (פ"מ מחתם) כי "ל' כמו הילא"ס (וילא הילא פ"י י"ה). היל למן קדש וכדריו והמלג' ג'כיס מונין מלומן ליחס היל חווין מטעס הקפדה וזה צעל יכח דרכ נמי לדס להקפיו ועל נחון היל מקפידים היל חי מקפיד היל מונע עז' היל טוגלה בטער נול שפרה שומך ואותה עז' ל"ט"ס סתאייט לדוק נצלה עז' [כמיעוט] וויל ליה מקפדמה לינו צוינ' וויל מקפדמה חונן לא' נמייעוט וכן מלחמי נמאנעם כ"ר היליעור מולדין וכוה נזוקם (פ"י טעו), וסתפלט עטמלה לנכרייה מכוון זכמים נכנמים נלע עט' טועה שלון לא' יומר מיין ולמלין כפ"ק דחולין (ט:) מיל וקידי וצכני תמלוי ופלוי קפי מעלייל וויל מלוקה נלו היל ע"כ:

ל' ז צבע שצובעות הנשים על פניהן ושער ראשן איננו חוץין וכן שאותנו צבע וידיו צבעות אינו חוץין. כן כמו כל' ז נפליק מיניקת (כל' מקומות פר' כ) וזה נטש כונש עמן נילקה טליתו מונץ כי סול נוי לנו ולען מקפידות הילג עטקהו נמלחו וועוד כלון צו דרכי משה

(ה**) ונראה שם רהוא הדין טיט המוגבל בשער של צאן כמו שעושין כמשמעותם התנורים דאותו טיט חוץ יותר משל יוצרים: פירושה

ר' יונה

(ט) הנטופות מהאיין על הבשר. ואַזְוֹן מִתְיָקֵן לְמַלְאָךְ הַמְּלָאָכִים
לְרַקְעַן גַּעֲופָן מַהְלָעַן וְאֶסְתָּר מִלְּדָקָן חַלְוָן נְצָבָן צַוְּנָן וּזְוּן:
(י) דָּאָפְּרַיו לְחַיִן חַזְצִין. וכִּי וַיָּמָה נְדָרִיךְ נְמֻפְּמָלֵךְ וְרוֹנְגָוָן הַלְּבָלָן
מִשְׁאָמֵל קָלְמָלָס יְמָלָהָס מְסֻמְקָמָה. מִתְיָקֵן: **ל** (ט) צַבְעַשׂ שְׂזָבָנוֹת הַגְּשִׁים
מִשְׁאָמֵל קָלְמָלָס יְמָלָהָס מְסֻמְקָמָה. מִתְיָקֵן: **ל** (ט) צַבְעַשׂ שְׂזָבָנוֹת הַגְּשִׁים
עַל פְּזִיהָן וּבְאַיגְנוֹ חַזְצִין. הַיְלָקָעָם מִלְּלָקָעָם נְלָקָעָם תְּקָעָם הַלְּלָקָעָם וּקְקָעָם:

ב"ה ברפ"ר וכרכ"ש, ובערוך איתא מהחזה וכ"ה בס"א של ב"ז: ס"ה וכ"ז
משמע בתרות הבית גופו ודסק כתאר קמא רה כהב שם טיט
הוועידים החוץ והוא כראוי כרבוי יוסי: סט] ל"ש הוטסתה "הדים והרכבת
והדריו והחל שרכ' החות (הגר"א מוחק) ושרכ' תחאה ושרכ' משקה (השקבות).
בקומת טחתו: עז] במדרכי ובודאי משה האריך את י"ב א"ס, והגתה
הרטמ"א במדרכי יוכן אם, וכיראים הסידור להיפען דהינו מקומות דין טיט על זה
תכת וause' שהוא לח חוץ והוא דתני הדם וכור, ועיין בהערה יא: עז] עיין
וכחים ר' כב ע"א ולקמן סמן ר' סליב: עט] בן הגויאם בדפוסים
מיושר (ל"מ) אותו ג' בגיה' א"מ ואילו איה מקפתה: עט] בן הגויאם בדפוסים
מאוחרים של הב"י וכיה' במדרכיו וכן מוכח ביראים, ור' שהפרש טעם
רקלוא דלה שהימים ננסים הוא טעה, וכדרפ"ר של ב"י זומפרש טעם וכו'
וטועה" (וע"י בדורcum האורך ובעהרה שם) והוא ננדרא טיס (עוז חעופת ראם על
יראים גשלם את קצט): פ] עיין חוספות חולין דף קו ע"ב (ר' הכא)
שחילוק מהתם (ועיןazon איש חלק יודה דעה סמן צדאות ח' וסמן קלג
אות ח), ועיין ביראים עד דראייה:

הגהות וו **תורה ותנ"ך** **תנ"ך ותורה**

ח] וּכְנָעַן עִיִּישׁ, וְעַיִּשׁ

משמע בחרות הבית גופא דפסק שפיר כתנא קמא רהא כתוב שם שם טיט השקל שם

היצרים חוץ והוא כודאי דלא כובי יוסי: סטן לשׂוֹן התוטפטא "הדם והרכש הגרא" שפַּרְעָה ופְּנֵסֶת הַמִּזְבֵּחַ (בבבון) מושב צדקה ופְּנֵסֶת הַמִּזְבֵּחַ (בבבון) מושב צדקה

והזיו והחלב ושורף המתו (הגר"א מוחקו) ושורף המשקה (השכמה). במקומם "ש" במקומם "ש"

הגר"א) ושורך החורוב יבשין חוצצין לחין איןין חוצצין ושאר כל השופטים בין
לפניהם ורשותם דחומיין (עמ' חמשה-דבון/ה' – עמ' חמישון-דבון ה' – עמ' חמישון-דבון ה' – עמ'

ב-^ט שׂוֹרֵךְ הַחֲזָקָה בְּמִקְדָּשׁ שְׂרוֹךְ הַחֲזָקָה: עג' יְתִינְטוּ בְּזֶה אֵיתָא שְׂרוֹךְ הַחֲזָקָה
עג' קְרַבְתָּו בְּמִקְדָּשׁ שְׂרוֹךְ הַחֲזָקָה בְּמִקְדָּשׁ שְׂרוֹךְ הַחֲזָקָה (בְּמִקְדָּשׁ שְׂרוֹךְ הַחֲזָקָה)

אם בלוט מסתמך ונכו בפם בראש מכתביך גוטהברג לאן גוטא אלא כל בפם בראש

(לאפונז בם גברלים שיש תילוג בוין למ' לירש) מגנטיב גומזאל ואל זה גבשען יבראים באנט

מוגדים בפומת גבוב לח אפיק בעשור השני ח' המאה צו גוראה בזום וברוי ב-1885.

ויעין בכרפ' משנה חמירץ שיש הילוק בין נסוך לאינו נסוך בנסיבות דר ברא ע"א

ממחץ הילג מוחט געלמו ו כל נטה שולמו נטען צדרכה נך הייע
מקפדה דטלמוריין צזחים פרק דס שמיטה (הא): רצ' פא על נגדו מונך וטס
ומוכר רצ' סול לילו חוץ עכ' ל' וכן כמכ' פאלטן' מומרת בטם (פק' ג' צ' ז'
ב') ו 'ל' נצעיס צעל ידי האקס' הו צעל הבער לוי ילהה לוי שאלון חוץין
לפי קלחין מקפיזום נאן נועלס הדריכם

ידידיו צבעות איננו חזץן: מחרום הэн וממדאות הומן ממיד נגי
שללא כנגד הבשר חזץן הע' טבנעם וה פאעט צעל הבער ולוט
ובצק שתחת הציפורן פב' לייה מקפדים ווועס להוימן סס
הארסי סול [ויה] כלילו הו מנגטו צעל בער וכינגד נצעט צאלון באנט דרכו נוקט
טפונזן הילג בעיקרו צל ננד ווועס חוץין דאי מלייע (תקנות פ"ה מ"ה, מ"ה)
טפלת לפרקחט הע' טט צי מלכט ווילגנט ווילטט צי וועוד ילהה צאלון
ממאטן צל נצעט בער ועל הדיס הילג מליחיטו צל נצעט ולפיך חיינו חוץין ווועס
דזומס לכתן צחונז שמאטס קדי' נכמג ובן סגיסס צמלהיכטן נצעט ילהה לוי
ספלין הומו נצעט צעל ייזנץ חוץין מונעס טוא צאלון ממאטן צל נצעט
מרליהו וועוד צעל צמלהיכטן נכך אוינה מקפדת נמה דרכ' דומס לדס
צעטן נגדי צעל נגדי רצ' צעל נגדי רצ' צאלון צחונז חוץין צעל צדרכיס נפקדס
סס חליין ע' כלומר דדרט יומק (הה מ): לדמר גווע רצ'ן על מעוועט
הא מקפיד וועל רוצ' צהילו מינעטו צהילו מקפיד לא גווע וועל' ג'
דצ'צ'הר נטיס דלאין נצעט דרכן לאפקיד ולעיגל (פב': ד"ס ומ"ס ה' ה' פ' ג') כהממי^ה
דכל צדרין הגיטס לאפקיד צו ט' ט' צו לייה מקפדת חוץין יילג דצ'צ'הר סכט
גאגס צהיר נטיס צאן נמי יהודא יהונמונת היהן מקפידס פר' ווועס קידן וסוק
צעטנס פה]^ג נטעט ווועס דלאט' צהיר נטיס קפלי מס' ווועס צוין צעל נמי^ג
יהונמונת לא קפדי לא מין ודכני יהל' צמכת נטומת אכמי סעטיק
בצמונת צהיל' ווועס מהר כן זוכו לי' סיינמי צוה לפני מולי סבר' הנגדל
הארמץ' ז' וואודה נדרבי הילס נמעסה ע' ו' וצטצ'ות להארמץ' קיינן ק' ג' ז'
אי' מהלן נמסוכא וו: ובן פסק רכינו יומס (כ' צ' ס' ר' כ'ה) ו 'ל' נצעט
צעטן די' הגיטס הו צעל הבער לוי היון חוץין דלאין מקפיזום לדרכ' חווורום
לצעטן הומן מינ' הע' טטופה זו' ווועס צעל נגוט צעל
טנער צהילו חוץין ווועס הוי נגוט צל מילס וועוד צטמללה מון הנטען אין
זו ממת ווועס זומס נעל ייזנץ הו צעל באנט צטטס ממאטס קדי' ווועס
צטמללהיכטן נכך ווועס נגע צעל צמלהיכטן נכך אוינה מקפדת נך בטמלו

(א) צוואה שתחת הדיזיירן שלא בגנד החשך חזין וכו'. נפלק
 טלון טולין ("מ"ד") נולח סמהמת קליינון וכטנו ר' ס' וכטל'ה' ס' ("מ"ג") דליהם
 פוניון הפלילו בגנד האנבר כי הלו חלון ווון פנקו היל'ה' ס' נפרק מיעוקם
 רק רכשו יונסנס (ו'ז' ח' ז' ר' ג' ע'ז') אבל לאומנ'יס נפרק ב' ממלמות
 טלון טולין נולח סמהמת קליינון וולח היילן אין בגנד האנבר לאט'ל בגנד
 מושות לדמאנע לא דמוקפה ו' פליג'ה למתייחסין לה'ו מתייחסין ה'ו היילק'
 חס נקענן וולח הייסען למופפה פון ו'ספוקיס אנטקוקו סונריס דמתיחסין
 למתייחסין פירס למופפה. ו'ספוקיס למפ' נצטועות (מי' מעמו) ו'ל' נכלו'
 ה'ו ונילק טולין ע'ב' ו'וון מדצי'ה למופפה נפרק מיעוקם (מי'. ד'ז' טולו')
 ה'ו בגנד האנבר צוינו מופפה דחלון ווון ג' דמאנס ה'וילן ה'ו טלון
 יינו מס פון אין סנדקמת לטל'ה' נילקה נילקה ע'ל':

פרק י'

לעומתנו סמכילמו ווימתה נספניא סכעטם לייה מטלת ומהמ' נטעמה ועל נן נכם נתק ניטרניא ולפיך דרכן לסחט לאספיר כל נתק מיטרניא. דם נספניא. וליה נומר נצלה נספניא כטמאנע ווימתה ניטרניא יוכלה לאספיר נספניא לפיכך נעלם דלע נספ ניטרניא אל כטמא נתקין ייטרניא כי מומא דלעה נודע ייטרניא בז' הנטראל נטעמן:

כט

ג' גורו וגומפּ ומונְץַן מִלְגָה עֲקִירָה אֶל גָּנֵד וְוְלוֹעַזְמָן צָהָרִי מַלְיָיו כָּלְבָן: [ז' נ' ש' ג']
ג' תְּמִצָּא מַזְכָּנָה זוּ:

ה' שערות
 גומפּ ויב. זו ציריך לנקר רקבּ כלומר מוכר רבּובּ, כמו פְּשָׁע מוכר בשם (ילפי זה גם
 עיל אין ציריך להגחה): פון יש להעיר חוץ החותם בעשר עזין בבי' לעיל ריש
 להח嗣רש לאורה גם דברי הרמב"ם לעניין צפורה המודולחת (עינן בכבי' לסתן דהיה ציפורן) וכן
 ירושה הביתית, ציל הרכבת טסק לא ניחא לה לפרשן אלא בשאי אפשר לישב
 בעין אחר: פון בטמאג הביא בנוסחה אחר וכן בהגיה במרדי כי בסיס
 ר' עזין בבי':

מפתח מדרי טהרה

וְאֵבֶן בְּמִדּוֹת אֵין דָּוקָא מְשֻׁנִּי צְדִיקִים וּנוֹרָאָה שְׁהַבְּנִינִים דִין לְעָנָן זֶה כְּפִי
מַה שְׁנָרָאָה מִטְבָּעָם, שָׁהָרִי אֵין בָּהּ סְתִמְךָ שְׁנָדוֹן עַלְיוֹ, וְכֹל אַלְוָדָקָא בְּשָׁאַיִן
אָוֹתוֹ הַכְּתָם בְּאֵמֶץ שָׁהָרָא רְגִיל בְּאַוְתָנוֹ אַמְנוֹתָה, שָׁאַלְוָן כֵּן כֵּן קְפִידָא
וּבְמִסְכָּתָן זְבִּחִים^{א)} אָמְרוּ פְּרָקְדָם הַטְּהָתָה דָס עַל בְּגָדוֹ חֹזֶק וְאֵם טָבָה הָאָיָנוֹ
חֹזֶק, רְבָב עַל בְּגָדוֹ חֹזֶק וְאֵם מְכוֹרָד רְבָב הָאָיָנוֹ חֹזֶק, וְשָׁם שָׁאַלְוָן שָׁם
יִשְׁלֹׂו שְׁתִי אַמְנוֹתָה וּנְמָצָא מְכֹל אַחֲרָבָגְדוֹ אָם נָאַמֵּר שָׁלַׂשְׁתִּים וְדָאִי מְקִפְידָא
וּחֹזֶק אַעֲפִי שְׁהָן מִצְדָּא אָמְנוֹתָה אוֹ שְׁמָא עַל הַשְׁנִים אָיָנוֹ מְקִפְידָא וְאָיָנוֹ חֹזֶק,
וּנְשָׁרָה בְּסֶפֶק, וְהַלְּכָק אָם הִיא טְבוֹל^{ב)} תְּלַשְׁתָּוֹתָה צְרִיךְ לְחַזּוֹר וּלְטַבּוֹל וְאֵם לְשָׁלַׂשְׁתִּים
סְוּפָרִים וּבְשָׁעַת הַדְּחָק אָיָנוֹ צְרִיךְ^{ג)}, וְלִמְדָתָה שְׁהָכָל^{ד)} תְּלוּי בְּקְפִידָא לְפִי סְתִמְךָ
בְּנֵי אָדָם שְׁכִיּוֹתָא בָּוֹ, וְכָבֵר בְּאַרְנוֹ בְּאַחֲרָוֹן שְׁלַׂגְהָה שְׁלַׂא עַל קְפִידָא בְּשָׁעַת
טְבִילָה לְבָד אָנוֹ דִּינָן, שָׁמָט כֵּן אָף שְׁבָעַת שְׁבִידָה אֲיָנה קְפִידָא עַלְיוֹ, אָף
מִתּוֹן שְׁהָיָה קְפִידָא עַלְיוֹ לְהִסְרָיו בְּשָׁעַת לִיְשָׁה וּכְיֹצְאָה בָּהּ קְפִידָא הָיא אָף
שְׁשָׁעַת טְבִילָה^{ה)}, וְכֵן חֹוטָסָן שְׁבָרָאשָׁה הַבְּנוֹת הַוְּאִיל וּקְפִידָות עַלְיוֹ בְּשָׁעַת חַפִּיטָה
הַרְאָשָׁה וּרְחִיצָתוֹ וּסְרִירָקוֹן^{ו)} לְכָן בְּיָאָנוֹ שְׁמָשָׁה אַהֲבָבָיִם אֵין הַצְּבָע שְׁבָתָם חַצִּיחָה
אָפִילּוּ הִיּוּ בָוֹ קָצָת מִשְׁוֹתָה, וְכֵן גַּנְשִׁים שְׁצָבוּעָוָת גַּבּוֹת עַנְיָהָן לְגַוִּי בְּסֶטֶם
הַגְּנָקָרָא אֵלֶּה חָנוֹן הַוְּאִיל וּלְגַנְיָה הָאָיָנוֹ מְקִפְידָות, אֲדֻרָבָה רְזֹצָה בְּקִיּוֹתָה, וְכֵן
שְׁכֵן אֵלֶּה אֵין שְׁמָשָׁה שְׁאָיָנוֹ אֵלָא מְרָאָה לְבָד^ג וּנְשָׁוֹב^ד עַנְיָן מְשַׁנְתָּנוֹ וּהָא
שְׁאָמֵר מִשְׁפָּחָת^ה שְׁלַׂגְהָה צְפָתִים רְיֵל^ו זְופִתִּים הַמְּתֻחָן^ו הַפְּתָחָה
רוֹגִילִים^ו קְשֹׁור^ו עַל בְּגָדִים מִשְׁפָּחָת, וְכֵן הַיּוֹצְרִים^ו הַלְּכָלָקִים^ו הַטִּיט^ו שְׁבָדִים, וְכֵן
מִפְּסָלִי^ו אִילְגָּוֹתָה, רְיֵל שְׁחוֹתְכִין^ו עַנְפִּים^ו הַדְּקִים^ו כְּדִי^ו שְׁלַׂא^ו יוֹקָן^ו לְגַסִּים.
וּמִתּוֹן הַחַלְבָּב הַזָּב מִקְמוֹת הַחַחָקָה הַמִּנְיָחִים^ו פְּנֵי בְּגָדִים מִשְׁפָּחָת^ו שְׁיוֹבָה^ו הַחַלְבָּב
עַלְיהָ, וְרָא^ו יְהוָדָה אָוֹמֵר אָף שְׁלַׂגְהָיִצִים^ו, רְיֵל מַלְכִיִּים^ו הַתְּאָנִים^ו הַיְבָשָׁה,
וּשְׁוֹמֵן הַתְּאָנִים^ו נְוֹפֵל^ו עַלְיהָם וּמַלְכָלָכָם, וְאָמֵר עַל^ו מִשְׁפָּחָה^ו שְׁלַׂא^ו שְׁאָיָנוֹ בְּלִיעָן
מְקִפְידִים^ו פְּנִקּוֹתָם^ו מְאוֹתוֹ הַלְּכָלָקָר^ו אַחֲרָה^ו שְׁהָן^ו עַמְדוֹת^ו לְכָן, וְאָמֵר דָרְךָ כְּלַל^ו עַל

^{א)} כִּי בְּהַרְכָּבָה^ו בְּפִיהָם אָבֵל בְּהָלֵל, מִקְוָאוֹת פִּינְגְּ הַיְד כְ' סְתִמְךָ עַמְּשָׁא
רְבִינוֹ לְקָפָן בְּחַסְפָּחָתָה דִין עַל. ^{ב)} צִחְיָה כְ'. ^{ד)} הַרְכָּבָה^ו בְּהָלֵל, מִקְוָאוֹת פִּינְגְּ הַיְד
אָלָא^ו שָׁהָרִי וְזָפְקִי^ו וְשִׁיטָה^ו רְבִינוֹ צִבְיָה^ו כְּדָעָה אָלָא^ו בְּסֶפֶק
סְבִּיאָה^ו פְּסָק^ו בְּרִי^ו יוֹסֵי שָׁאָף^ו בְּשָׁוֹתָה^ו דָרְבָּנָן^ו סְפָק^ו אָם^ו נְתָחָר^ו טָסָא^ו וְדָוחָק^ו לְזָוֵר^ו שְׁטוֹרִי^ו בְּסִיעָוָת
הַקְּפָדוֹ וְלְבָן^ו הַקְּלָי^ו אָכֵל^ו בְּרוֹבוֹ וְאָיָנוֹ מְקִפְידָא^ו צְרִיךְ^ו לְפָכּוֹל^ו עַד^ו עַס^ו וְלַל^ו הַרְבָּה^ו וְאַכְמָלָן^ו, וְאָלָא
כִּי^ו אָלָא^ו הַזָּוֵל^ו הַזָּוֵל^ו שְׁלַׂא^ו אָשָׁה^ו וְאֵם^ו הַיָּא^ו מְכוֹרָת^ו רְבָב^ו וְכָドָם^ו כְּדָעָה
חַדְיָה^ו וְאָלָא^ו שְׁמָחָה^ו עַזְיָה^ו מְהַלְלָה^ו רְהָה^ו אָדוֹתָה^ו וְלֹא^ו הַקְּשָׁה^ו עַל^ו לְסָכָן^ו וְלֹא
תְּהַלְלָה^ו תְּהַלְלָה^ו וְלֹא^ו לְלָיָם^ו שְׁמָחָה^ו עַזְיָה^ו מְהַלְלָה^ו רְהָה^ו אָדוֹתָה^ו וְלֹא^ו הַקְּשָׁה^ו עַל^ו לְסָכָן^ו וְלֹא
תְּהַלְלָה^ו תְּהַלְלָה^ו וְלֹא^ו לְלָיָם^ו שְׁמָחָה^ו עַזְיָה^ו מְהַלְלָה^ו רְהָה^ו אָדוֹתָה^ו וְלֹא^ו הַקְּשָׁה^ו עַל^ו לְסָכָן^ו וְלֹא
תְּהַלְלָה^ו תְּהַלְלָה^ו וְלֹא^ו לְלָיָם^ו שְׁמָחָה^ו עַזְיָה^ו מְהַלְלָה^ו רְהָה^ו אָדוֹתָה^ו וְלֹא^ו הַקְּשָׁה^ו עַל^ו לְסָכָן^ו וְלֹא
תְּהַלְלָה^ו תְּהַלְלָה^ו וְלֹא^ו לְלָיָם^ו שְׁמָחָה^ו עַזְיָה^ו מְהַלְלָה^ו רְהָה^ו אָדוֹתָה^ו וְלֹא^ו הַקְּשָׁה^ו עַל^ו לְסָכָן^ו וְלֹא
תְּהַלְלָה^ו תְּהַלְלָה^ו וְלֹא^ו לְלָיָם^ו שְׁמָחָה^ו עַזְיָה^ו מְהַלְלָה^ו רְהָה^ו אָדוֹתָה^ו וְלֹא^ו הַקְּשָׁה^ו עַל^ו לְסָכָן^ו וְלֹא
תְּהַלְלָה^ו תְּהַלְלָה^ו וְלֹא^ו לְלָיָם^ו שְׁמָחָה^ו עַזְיָה^ו מְהַלְלָה^ו רְהָה^ו אָדוֹתָה^ו וְלֹא^ו הַקְּשָׁה^ו עַל^ו לְסָכָן^ו וְלֹא
תְּהַלְלָה^ו תְּהַלְלָה^ו וְלֹא^ו לְלָיָם^ו שְׁמָחָה^ו עַזְיָה^ו מְהַלְלָה^ו רְהָה^ו אָדוֹתָה^ו וְלֹא^ו הַקְּשָׁה^ו עַל^ו לְסָכָן^ו וְלֹא
תְּהַלְלָה^ו תְּהַלְלָה^ו וְלֹא^ו לְלָיָם^ו שְׁמָחָה^ו עַזְיָה^ו מְהַלְלָה^ו רְהָה^ו אָדוֹתָה^ו וְלֹא^ו הַקְּשָׁה^ו עַל^ו לְסָכָן^ו וְלֹא
תְּהַלְלָה^ו תְּהַלְלָה^ו וְלֹא^ו לְלָיָם^ו שְׁמָחָה^ו עַזְיָה^ו מְהַלְלָה^ו רְהָה^ו אָדוֹתָה^ו וְלֹא^ו הַקְּשָׁה^ו עַל^ו לְסָכָן^ו וְלֹא
תְּהַלְלָה^ו תְּהַלְלָה^ו וְלֹא^ו לְלָיָם^ו שְׁמָחָה^ו עַזְיָה^ו מְהַלְלָה^ו רְהָה^ו אָדוֹתָה^ו וְלֹא^ו הַקְּשָׁה^ו עַל^ו לְסָכָן^ו וְלֹא
תְּהַלְלָה^ו תְּהַלְלָה^ו וְלֹא^ו לְלָיָם^ו שְׁמָחָה^ו עַזְיָה^ו מְהַלְלָה^ו רְהָה^ו אָדוֹתָה^ו וְלֹא^ו הַקְּשָׁה^ו עַל^ו לְסָכָן^ו וְלֹא
תְּהַלְלָה^ו תְּהַלְלָה^ו וְלֹא^ו לְלָיָם^ו שְׁמָחָה^ו עַזְיָה^ו מְהַלְלָה^ו רְהָה^ו אָדוֹתָה^ו וְלֹא^ו הַקְּשָׁה^ו עַל^ו לְסָכָן^ו וְלֹא
תְּהַלְלָה^ו תְּהַלְלָה^ו וְלֹא^ו לְלָיָם^ו שְׁמָחָה^ו עַזְיָה^ו מְהַלְלָה^ו רְהָה^ו אָדוֹתָה^ו וְלֹא^ו הַקְּשָׁה^ו עַל^ו לְסָכָן^ו וְלֹא
תְּהַלְלָה^ו תְּהַלְלָה^ו וְלֹא^ו לְלָיָם^ו שְׁמָחָה^ו עַזְיָה^ו מְהַלְלָה^ו רְהָה^ו אָדוֹתָה^ו וְלֹא^ו הַקְּשָׁה^ו עַל^ו לְסָכָן^ו וְלֹא
תְּהַלְלָה^ו תְּהַלְלָה^ו וְלֹא^ו לְלָיָם^ו שְׁמָחָה^ו עַזְיָה^ו מְהַלְלָה^ו רְהָה^ו אָדוֹתָה^ו וְלֹא^ו הַקְּשָׁה^ו עַל^ו לְסָכָן^ו וְלֹא
תְּהַלְלָה^ו תְּהַלְלָה^ו וְלֹא^ו לְלָיָם^ו שְׁמָחָה^ו עַזְיָה^ו מְהַלְלָה^ו רְהָה^ו אָדוֹתָה^ו וְלֹא^ו הַקְּשָׁה^ו עַל^ו לְסָכָן^ו וְלֹא
תְּהַלְלָה^ו תְּהַלְלָה^ו וְלֹא^ו לְלָיָם^ו שְׁמָחָה^ו עַזְיָה^ו מְהַלְלָה^ו רְהָה^ו אָדוֹתָה^ו וְלֹא^ו הַקְּשָׁה^ו עַל^ו לְסָכָן^ו וְלֹא
תְּהַלְלָה^ו תְּהַלְלָה^ו וְלֹא^ו לְלָיָם^ו שְׁמָחָה^ו עַזְיָה^ו מְהַלְלָה^ו רְהָה^ו אָדוֹתָה^ו וְלֹא^ו הַקְּשָׁה^ו עַל^ו לְסָכָן^ו וְלֹא
תְּהַלְלָה^ו תְּהַלְלָה^ו וְלֹא^ו לְלָיָם^ו שְׁמָחָה^ו עַזְיָה^ו מְהַלְלָה^ו רְהָה^ו אָדוֹתָה^ו וְלֹא^ו הַקְּשָׁה^ו עַל^ו לְסָכָן^ו וְלֹא
תְּהַלְלָה^ו תְּהַלְלָה^ו וְלֹא^ו לְלָיָם^ו שְׁמָחָה^ו עַזְיָה^ו מְהַלְלָה^ו רְהָה^ו אָדוֹתָה^ו וְלֹא^ו הַקְּשָׁה^ו עַל^ו לְסָכָן^ו וְלֹא
תְּהַלְלָה^ו תְּהַלְלָה^ו וְלֹא^ו לְלָיָם^ו שְׁמָחָה^ו עַזְיָה^ו מְהַלְלָה^ו רְהָה^ו אָדוֹתָה^ו וְלֹא^ו הַקְּשָׁה^ו עַל^ו לְסָכָן^ו וְלֹא
תְּהַלְלָה^ו תְּהַלְלָה^ו וְלֹא^ו לְלָיָם^ו שְׁמָחָה^ו עַזְיָה^ו מְהַלְלָה^ו רְהָה^ו אָדוֹתָה^ו וְלֹא^ו הַקְּשָׁה^ו עַל^ו לְסָכָן^ו וְלֹא
תְּהַלְלָה^ו תְּהַלְלָה^ו וְלֹא^ו לְלָיָם^ו שְׁמָחָה^ו עַזְיָה^ו מְהַלְלָה^ו רְה

צלי גורה אלא פטור וזה לגמרי כדאמרין החט בערכין³ או גמ' דגנן ולא דגנן גור מה אין בו ספק וכל אלו הדברים מכוירים הן בהחלה הלכות תרומה⁴ מתחבר זה שהוא משנה תורה המקום יהיה בעורך וירבה תורעתו ויצלחך בכל דבריך אמן. משה בירבי מימון הדין זיל.

שלוח = פין קל"ז.

ש אלה

ילמדנו ריבינו מאימתי תחביב הערלה שאמרה תורה שלש שנים יהא לכל ערלים וכרכ או משעת נתימת⁵ האילנות או משעת הצעאת הפרי.

תשובה

המנין משעת הנטיעת⁶ דתנייא⁷ בספרא דבי רב⁸ מאימתי הוא מונה משעת נתימתה ואינה שלש שנים מיום ליום אלא ראש השנה לערלה אחד בתשרי, ושלשים יום בשנה חשב שנות. וזריך י"ד יום קליטה⁹. קודם השלשים לפיכך כל הגוטע אילון בט"ו באב שנמצא קודם לתשרי מ"ז יום או קודם לנין ערלה כמו שנתבאר (בפרק) משנה רבי עית שהוא ראש השנה לאילן ובעיפ שגמורו השלש שנים באחד בתשרי כדאמרין ופיירות נתיעה זו אסורין עד ט"ז בשבעת אם לערלה ערלה ואם לרבעי רבעי. משה ב"ר מימון זיל.

שלט = פין קל"ט.

ש אלה

ילמדנו ריבינו קצת בני אדם גותין מעתות לגויים לקנות בהן צאן וגם גותין להם צאן

3. בערךים: ל"ב א' [אין זה שם ונראה שטיס כאן וציל: בכורות י"א ב', א"ד].

4. או גוי: מוקם פניו בכ"י בין שני התיבות ונראה שסדרה מילה.

5. הלכות תרומה: פ"א תי"א והלאה ועי' לעיל ת' קכ"ס ושלו.

ישלח. כי"א דף ר"ל ע"ב. ת. סי' ל"ח=ק סי' קעיה [ביבא דף רמ"ב, א'].

1. משעם נתימתה: הי' מעשר שני פ"ט ה"ח וכרכ. ועי"ש בכ"מ ה' י"ב.

2. [המנין] משעת הנטיעת: משעת נטיעת הוא המוניין (ביב"א).

3. דתנייא: ספרא קדושים פרק ו' פרשה ב' (הוב' אה"ד ד' ז' א').

4. בספרא דבי רב: בכ"י ונת' [ביב"א] כתוב בספרא דברי רב.

5. י"ד יום קליטה: לקליטה (ת [ביב"א]). 6. בפרק ראש השנה: בראש השנה (ת) [ביב"א] וכאיל.

7. פ"א: ט' ב'.

8. אסור לאכול מפירות של ערלה: Tosfeta שביעית פ"ב וריה פ"א וגנ"ר ריה ד' ב' א'.

שלט. כי' סי' קל"ג.

מאצלם והולכים בהם למכרות וילודות אצלם ומסרים מהם הזכרים ואינו ידע הבעל הבכור שלהם. וכן לגויים בהם זולחי הצמר והחלב. היה אסור על היהודים בזה אם לא. וכן בORITY הרכמים והשדות והגנות והפרדשות לגיט לעבדם בחלק מהתבואה ועובד בהם בסבבות ומוכר הפירות בסבבות ובמעדנים לאמצע הזה מותר או אסור. **וילמדנו** →

רבינו האש"ה שבסנה דרכ' בצעים שהנישים עיותם ובא לה נזות וטהרה וידיה צבעות היחשב זה חיצתה למונעה הטבילה או לא **עמ' יאסר ותיצת הידים בבריות בסבתן** מחולות שוחן אם לא. וילמדנו ריבינו מי שנשבע בסבתן או באדוננו שמואל¹ לשלא יש א"ד דבר פלוני אח"כ נתחרות ע"ז הייטר התרה כמו מי שנשבע בשם או כדי דין. ואם נשבע שלא ישחה יין עד זמן פלוני ובוחך אותו הזמן יש שבות ומוסדים הימנע מהקדוש והבדלה אם לאו.

תשובה

אם נתן היהודי מונו לגוי להשתחרר לו בו בזאת על הדרך הנזוי והמור אמרם צאן היהודי המיויחدة לו אין מותר למוסרה²: לגוי לרעوتה ואין מותר לו לזרות לנו לסרתה³ והיא חייבות ברכורה. וכן ג"כ מסירת הארץ⁴ לגוי לעבדה בחלק מתבאותה מותר. ורוחצת הידיים בבריות ותולתו מכל מה שלא ישיר השער הכרחי⁵ מותר להזבעים המשננס⁶ גון → הצער בלבד ואין לו גוף גבוה מהעורו איננו חזק⁷ להשבועה במה שזכרת אינה שבועה לת"ת אבל לע"ה ذrisk להחמיר⁸ בה בפנוי ופותחין לו פתח ומתרין לו כדי שלא רוגול עצמו להקל בשבעות. וכי שנשבע שלא ישחה יין יאסר עליו שתית הקושש⁹ וההבדלה אבל יקדש ונבדיל ולא ישטה מאומה וכחוב משה.

1. [באדוננו שמואל]: אין כל ספק שהבוגר לחייב שמואל ברמת יהודים והוא נודים ונשבעים בו. ג"כ ש"ת רדב"ז ח"ב ס"י חרתי. גם ש"ת י"כ' ובע"ח ב"י ו' ע"ז ע"ז צ"ק"ן || עט' 66-64. א'.

2. אין מזור למוסרה: ה' טסורי ביאה פ"כ"ה ה"ג.

3. לסרה: ספרא אמר פ"ג. שבת ק"א א'. חנינה י"ד ב'. ה' אסורי ביאה פ"ג' הי"ג אסורי לומר לנו לזרס כהמה שנלו ואם לקחה הורה מעצמו וכרכ.

4. מסירת הארץ: ה' שבת פ"ג הס"ו ומקורו בירושלמי עבדה זורה פ"א סוף ה"א. עשי ת' ר' הילאי גאון בה"ג ספר קכ"ד ו' ר' חי גאנן בתה"ג לך ס"ה צ"ה בענין זה.

5. ישיר השער הכרחי: שבת נ' א' ה' שבת פ"כ"ב הי"ג אסור לרוחץ את הידיים בדבר שמזר את השער ודאי.

6. והזבעים המשננס וכו': עיי' מ' דף א' ע"ב = ק' דף ו' א' ב' בחידושי הרמ"ם וויל': הנשים

הגובעות ידייהם בסדין צבע הנ█רא בערבי חנינה איננו חזק בטבילה אמן הפין הנ█רא בערבי כצ"ב

החוית שיש לו נשמת ועבורי וטאר על העור לנו הוא חזק ע"כ.

7. אבל לע"ה ذrisk להחמיר: ה' שבשות פ"ב ה"ג. ועייל תשובה ת' קמ"ג.

8. יאסר עליו שתית הקושש: עיי' גוזר ב' ב' ועייל ת' קמ' ח' נהדרים פ"ג ה"ג.

טורי זהב

זורה דעתך פאץ' הלהבות אדה

ירוק, סטלהס לא עיירה ומפקד
ן, ווס נפלין על צבוי מוגן:
כדי קורסימן זו גמינה ד-ה'
ב[יטון] שע ד-ה' יומת כליטן וויל'

๓ (๖) איזון חוץ

“...לכלבו צואה של הבשר מחתמת זיהה אינס חוצץין שי נגלי בגוליד חוצץין:
(טז) ייח (טז) מלמולין שעל הבשר חוצץין:
^{טז} טיט היזן וטיט הרוצרים וטיט דרכם הנמניא שם תמייד אפילו ביוםות החמה
 כל אלו חוצץין ^{טז} ושאר כל הטיט בשחוא לה איןנו חוצץ שהרי הוא נמהה
 וכשבשוא ייש חוצץן: בגה יט ^{טז} מיסו לס סיל מקפלת לפילו נדצל למ מולגן:
^{טז} הריו הhalb והרבש שרף התאננה ושרף התות ושרף החروب ושרף
 השקמה פירושן מן מני התאננים, וד"ק עמוס ז, י"ד יבשים חוצץן לחיים אינס
 חוצץין ^{טז} ושאר כל השרטפים אפילו לחים חוצץין:

ב' [ט] דם (ט) שנדרך בברא אפלו לח חוץן:
 (ט) צבע שצובעות הנשים על פניהן וירוחן כה (ט) ושער ראשון אינו חוץן →
 וכן יש שהוא צבע וירוי צבעות אינו חוץן: כמה זה וכן מי (ט) חלקו לנו לחיות
 ו כל גוים ממלוכות ממש נס לינו מזין (ז) סלונן נמי הומנות ו ליאן מקפידים:

הנ"ל מתקיימת בדעתם של מומחים מוסמכים, אך לא מתקיימת בדעתם של מומחים מוסמכים. מושג זה מוגדר כ*הערכות מדוקדקות*, כלומר, מושג שמיון הימנעות מההשערה או ההשערה מההשערה. מושג זה מוגדר כ*ההשערה* או ההשערה מההשערה.

ערך ל'חט למדהריך' ש' שמייה יי' פלמוציאן ברו. אל מיטה לו כל מיטו: פעריך ייך בפחים כו'. וכטול קקעטן גאנזן: פעריך ייך בעריך זי' ספי' שהו צבע ברו'. וכן מטה ניגנטם לו צבעומטן ריכס ממען

ס' י"ז ו' ו' קשה דאם כרבבי נבו לא אתייא. כdar מכתמי גנולו
 בככ' סכטיל לו דע' דאלוי קתומי סוכטום ממה דבורי טהורין גנולו
 וכו' ונכרי יכנן לדמי מונץ. דקדוק נממסה טהו ולהו מונץ. וכו'
 ליה דלפ' גאנץ לחו מונץ. מ' דקלו מל רבי דמלען זיין ען נלעטמות.
 נטערל גו' וככ' מונץ (לטינו) מונץ. וגכו דבורי כבאי טעלס פה. וכן

10000000

ב' אורך דג'ור"
 [ט] [עפ"ה יד ה'ג] פירשו שם כ"ז, ממה שכתוב בסוף פרק קמא דחולין וכו', כי אין יקיורי ושכני תחאי כי, ובוחחים ע"ה "איל" שהוחא מלא רוקן כי, ועיין שיש"ש שם כי איל לא סכל) ווועפעת דהיל דיל' [שווות] כי. ועיין שיך סליק יט: [ז"י] [עפ"ה פון דס' כ"ז, מונחתה כ"א]: "[יז]" [עפ"ה יון צבע כ"ז]
 וראתה מפורת שוזיה צבע תלמלת ארגנטן כי [שפתה נס לא], ובטבלין אונן,

טאלם צמוחן מג היטול :

באר הנולָה
טם ציוניים מהשׁ"ן

לט. קס [מקורות]
נשנה ר' פרק ט':
כט. קס נססה כ' ;
לט. קס. ופירוט מלולין
כדיו מלכלה
ומפקף ו' כו נסן
כליין גברין ז' ;
טוטרין כ' ;

לט. קס: דאס. רוביים מקומות
לט. קס. ושורג פאץ' יתמה
לט. קס [מקורות]:
לט. מוקטמל [מקומות]
ס"ז לאס ז' נטול
דיל"ה א' ס פרך י'
דיל"ה ז' מקומות פיעם
ס; ר' ז' מקומות פיעם
ו; מאנ"ס מקומות ג' ;
כ' יישו יותם מגן ט' מיא
ללא, ג' ;

לט. פור [עדות פראט]
באס הרכמן'ס פרך ג' ;
דיל"ה ז' דלא כהבו
ירופס [אס] ז' דלא כהבו
מאתומטמל ס פיך ו'
אס ומוקטם ס פפי
טהס כלען היפוי.
סילוט ודלק ני' חדס
לפקט פאץ' ז' ;
מטעם ס' ;

לט. למאנ"ס פוך ב'
המקאות דין ב' ורבינו
ירופס [אס] ממיימלן לריכ
דילוי כדרפלט ס פיך
מנחות ד' כ"ה פ"ל
סומאנ"ס פוך רם מגן ג' ;
(ז' ע"ג העות'ם) ;

לט. א' לאט' ז' ס פרך
" דיל"ה ז' לסם מקומות
פיעם ס' וכן כתג
הרכמן'ס פורס אכיה
תקב' כת' א' פרך ז' ג' ;
ס' כסטס'ל' פירומוקטום
לפאנ"ס צ' קד' ; י' י' ז' ז' ;
ירופס ס' כת' ז' ; מאסם
דלען מקפידים וולדרכס
מחולם ז' נ' וממדקוט
חומרס וודס צלען ז' ;
טומס מאנ' פירומוקטום ;

לט. ז' לאט' א' מוא
דיל"ה ז' ס' פ"ג ;
ז' ג' ז' ז' ז' ;

ציוגים לרמ"א

ב' בז' יונתן טויזן
 ז' רוקח [סימן טsha]
 ומרובבי הלכות נהנה
 [קצת שטן קו"ר נון מקומם
 נטה פל"מ, ירל"ט נאנלא
 פינון לו וככ:]

ונפצעו בו מ"ב ברכות ט' ע

הגהות ודעות

ונומקם "נפילוט", ורמלה

המלי כינס צמיון
סקירט"ם:
יתו מונטג'ו ברם אלמה:

וְלֹא יָבֹא שְׁרֵד:

כג) עין הגאות נן מלה
אס לומ ט:

יורה דעת קצח הלכות נדה

קצת שפטים כהן

למיינו קפידות, מ"ע"פ זמנה נזכר בדף נ"ב, ומוטע ו"ה דנמי' לסתתי נ"ב סעודה ומלה נמקום לחם בגופה שמרוויה נמקום טוגנה נצומלי' ביהם מלמדן, כיון שטווים מממת עזן כמלמן, טולינס נריכת טעילה טעם, לדמיון להלן זולינן. ואלו כל זולומן, דרכו ידיא נריכין לטסיום נקיום יימר מגופפה, צדיס מגולום ממיל' וסימ' מקפדתם על נקיומם יומל מגופפה. ולן דמיון לילוי שחוין כמו שכםות ריש' סעיף ט"ז, דסאט' ממוקם של דיו מוגנטם, מה צחון כן גמלטה שמלוחות וו שטויות הילן כללן געלתמה. ווילוי צוּה כתבי כ"י העמוד ק' זטולין דלאון נצט' נצט' סלטכון"ל זטולין כטיט' קפוד' יט' ו' שער : ג' כן מלך צוּן גען לדאי, כן נלמה יי': ג' (ו'ח) צוואה שחתת הצפורהן בוי. נטול (עמדו קלח) קיס' חמלר ווי, ומינוו לחן דרכן צוּי הילס לאקס' נא' הילס לאקס' נא' סלך מי שטיעו מקפדי' לחו' טוונ, עלי' ג'. וכמכן צי' זד"ס וו'ג' נגיין' דקלין גס מלךן, וממה צי' דסילן פקק מלך נא' גטמאנס' זמוקוועט טגס " מיטו' כל' וו' דוקה' שחתת הצפורהן הבשר הוועץ ^{ב'} בגדר שחתת הצפורהן אפילו הו שלא בוגר הבשר וה שפרניזם בשעת טבילה: על מקום הצפורהן ואינה אלחטט כד אם נפוחה שחתת הצפורהן נראת איננו :

פ"ט טמלה [7] על מילוקו, ועל כן על קיומו כל-כך עזמה. וולם "ה' גדריא
מזה [הוות טו] פירע, דהטוור מיריע נערין צאוח נבר מועט מהל
שלין מקפידין עליו, וכמו שכתבו סכתמי' ג' גנולין קה, ז' וסתמ' ק'
נסמין ולג עמדו אמן נכס ר' ל' דהילו נולח ונתקד יה' יס ממןנו כל
כך מיעוטן שלין מקפידין, מיעוטנו שלינו מקפיד ליש' חוץ, עכ' ל':
(יט) ש"א בגדר הבשר חזאי, כתוב קי' יוס' נעמדו קד' ר' ד'
מכה סמ' ג' נכס קמ' ג' נכס ר' מ',cosa דוקו ציטע לדומה
לנתק אמדנק מלה, בגון ציטע כל יו' לריס, וכך נל' כל צו' ציטע חור' ומורה.
ומודע, שארית תנן גמורותה פ' טמלה [8] הלו שלין ווועגן כל-כך
ווארה צעל נטשו וווארה שמחת נטפונן, עכ' ב'. וול' וכור מוש כהן ג' ציטע
אלכדייס ישס גלגולות (קמפע' יי') למס' קאן ווועגן מוש כהן ג' ציטע
להל' חוץ רק ניט' סייגרים ומינ' כו: (ב) אבל הצפורה עצמה כו:

ערך לוחם למחരיך"ש

ונוח מעה ייה [חווץ כו']. וולס יט כל ק מועט צמפליט הנדים האנוכיים של נאנ לפקפיד עליו הי' מז'ן:

פתחי תשובה

הנחת האפורה. עיין במאן אברהם ("ארון" סימן קס"א ס"ק ה') אמר שיטח החוץ אפילו כנור הבשר. אין מוקפידין על זה, כי במס' הבשר בודאי רואין והוא נוי אום מוקפידין אפילו בזואה והוץ, אך אין מוקפיד, וכמו שכתב בירוחם דעה מקים א"ז. והסתמ"י ונכון בכתלה מוקפיד, רואין והוץ רק יט השוירם.

גאודות הכספי

ב ^{מ (ט) דוקא בזק} **בָּל** ^{(ב) אבל הצפורה עלי} אַתָּה הַיְתָה גְּדוֹלָה וּעוֹמְדָה
מִכֶּנֶד הַבָּשָׂר אַינְהָ חֹצֵן

תלויים עזילם דסמא
געילם לא צייר כל'omo של
חי ודווק: כב נהגו הנשים
וחול במושב עין נמרות פיס
דרה בז'. כתוב בז' עפמא קא
שעיף יט'. ולפי זה הון גדרן
כל סאטיטן קך שטמק טלית
; כל דלעיל גדי קץ:

וחולמתם, וגאו הנכדים לסתור מיר ניטען
בשם זונה אגדתית, המכלה ולו, לנוינו,
ויטו פלמיי כל נסילה ומיליה, קדר
ליטו בז. ולענין נסילה תקופות נס
זמן מקלע'ז (ספ"ה): בד אמר נס
ב"ז כמכה המכדיין זה נס מלך דלניין
טישן נקלוט עוז ונכער על טלית, הילג
נלה נסכו נבדך לשו חון

באר הגולה
עם ציונים מהש"ד

ציוניים לרמ"א
עם ציוניים מהש"ד

הגהות שערי דורא
כלומר נטה פימן טו ד"כ

2000-01

בג) מלון וכלי מטבח

מוקן ממהדורים חמ"ד

מג"ד ומיילך:

בנוקם "דכבר":

ב) כוכב נמל ולווע ח"ה

סימן לאכ מכם:

מקראים:

שאין ממשו של צבע אלא מרائيות, ועוד של שמלאכתו בכך אינה מקפדה וכו', עכ"ל ונפקא מינה בין ה' טעמיים באדם אחר שאינו מלאכתו בכך. דלטעם שאינו אלא חזותה בעלמא אינו תוציא, אבל לטעם השני תוציא. ומודכתה המחבר בשלחן עורך וכן מי שהוא צובע ידיו צבעותה אינו תוציא, משמע לדוד אחד שאינו צובע אם ידריך צבעותה תוציא, מכורא דסבירא ליה שלא סמכינן אהיה טעם לאחד:

לפי זה צ"ע במה שפסק בט"ז ס"ק י"ז בשם הרוקח נסימן שע"ד ר' ידות הכליכס] דאם אשה נגעה בירורה או בקדורה ומתפחתה בכشر מעט רודה איננו קפיזא אף על פי שמעט נדרך בבשר, עכ"ל, ומטעם זה הורחה בטין להתרור באשה שטבלה ומצאה מקום נאחד בגופה שחווריות במרקם שנגעה בכחוליל בית המרחץ שהויר שחוורים מחמת עשן המרחץ, שאינה צריכה טבילה שנייה, דדמייא להא שכח השוירית מגולות תמיד] והוא מקפdet על נקיות יותר מגופה ואיפלו השויריה מגולות עכ"ב, דלפי מה שכחכו לא סמכין להתרור מהאי טעםם שכן על הגוף עכ"ב, ואנו מכרא בפרישה [אות יה] להריא דודקא נקט שצובעות להודות, וכן מכרא בפרישה [אות יה] להריא דודקא נקט שצובעות הנשים, דאם לא כן הוא חזץ בכל דrho כיוון דמקפdet עליו, וכן מוכחים בב"ח [עטדור ק"ז דיבור ראשון] עי"ש. ואפשר, שנמצא על גופה שאינה מקפdet עליו כיוון דאיינו אלא צבע בעלמא, אבל שנמצא בשאר מקומות הגוף אין להקל אה"ז ואיתו במידען מלך דף שט"ז זכרוי חמורות נדה הלות מקאות אותן ק"כ שהביא דברי רוקח אלו ומכרא דמתחר מטעם שאינה מקפdet על דבר מועט, עיין שם:

(ל"ג) וכן מי שאומנתו לחיות שוחט. כתוב בספר בית היל נס"ק ב' דוד אדם שיש לו שני אומנים, דהיינו שהוא צובע וסופר ונזכר על ידו דו וצבע [שאינו יכול להעבירן] הוא ספק אי היה החיצייה או לאו, ואזולען, להומרא דהא איתא במסתכת זבחים דף צ"ח ע"ב, בעי רבעא דם ורבכ עלי בגדי מהו, ופירוש אי טבח הוא תיפוק ליליה משום רבכ, ואין מוכר רבכ הווא תיפוק ליה משום דם, לא צרכא דעדיבר הआ והא, אחדרא לא קפיד אתרתי קפיד, או דלמא אתרתי נמי לא קפיד חיקון, וכיוון דנסחר בחיקון וטפיקה ואסורה לחומרא, עכ"ד. וכן פסק הרמ"ם בפרק ג' מהלכות מקאות [הלהכה ו'] שהוא ספק אם חוץין או לאו. וכן פסק במגן אברהם באורה חיים סימן קס"א סק"ז וROLA כשבות יעקב [ויעיד ח"א] סימן ס"ט:

(ל'ח) שרכ בני אומנות. כתוב בבית יוסף [עמו קצ דיכר וראשו אף] על גב שכחתי דכל שדרך שאר נשים להקפיד אף על פי שזו אינה מקפdetת חזען, יש לומר דשאוני הכי דגם שאר נשים שהם בני אומהות אין מקפידות, ע"כ:

(ט' סעיף יח) שלא בנגד הבשר. עיין בש"ך [ס"ק כג] בישוב דברי הרש"ב"א, ועיין בהדה הפעורת למשה [על היב"ר ר'ה ודע שכתב הרשכ"א] מה שכותב בזה:

(לז) נהגו הנשים. ולענין נטילת הצפונים בחול המועד, עיין באורה חיים סימן תקל"ב (סעיף א). ש"ך [ס"ק כג]:
 (לז) (סעיף ט) אם נטוהה כ"כ. כתוב ב"י עמוד קצב ד"ה כתוב המודרך]
 שהוא נלמד מחד לדעתו של עלייל סעיף י"א, ולפי זה אין צורך
 שהיא נקדם עיר וברור על הטיט, אלא כל שהטיט כל כך בעומק
 שאינו נראה בשורה לבשר אינו חוץ כדעתו גבי חז', ש"ך [ס"ק כד].
 ואoil לשיטתו שכחוב בס"ק י"ו שכל שאינו שווה לבשר קרי אינו
 נראה, וענין מה שכחתי ליקמן:

(ט) (סעיף כ) **צרכיה טבילה אהורת.** בט"ז נס"ק כא ר"ה ונראה לי כתוב זולן, ונראה לי רכל מה שמצוינו שצרכיה לטבול שנייה בשכחה ליטול צפורהן, היינו כל זמן שלא שימושה עט בעלה קודם שנזכרה בדברו, אבל אם אחר שימושה נזכרת אין להחמיר עליה ולהזכירה לטבילה שניית, כיון שאין זה אלא חומרא בעלמא, וואפלי אם אין ידוע לה שלא היה שם טית וצואה דמשמע מהגוזה שעורי דורא נחלתו נודה טמן טו ד"ה ואטן וחשובה מהר"ם נמלוכין החשוכה ען שצרכיה מדינה בטבילה שניית, היינו כל זמן שלא שימושה

(ב'ח) (סעיף י) מַלְמּוֹדֵין שׁעַר הַבָּשָׂר. לשון הר' ש' [שם] וההרש' ב' בחרות הבית הארוך נזכה ו' שער ז' לג, א] וההרע' ב' [מקוואות פרק ט משנה ב'], כשיידיו של אדם מלוכלך בטיט או בכזק או בזיהה ומולל ידו אחת על חבורתנה נשעה על ידו כמהן גרגירין של שערם, ע"ב :

(כט) (סעיף יד) ושאר כל החניות כשהוא חי. זו דלא כדעת הטור
[עמדו קפקח] דסבירא ליה דשלשה מיני טיט אלו דוקא
כשהן יבשים הן חוץניים, אבל לא להחין, ובשאר טיט אף יבש אינו
חווץ לפי שהן עוברים בשעה שנוכנשת למים. אבל הרמב"ם זמוקאות
ב, א) והשם ג' [עשין רמח וככ'] כתבו כמו שכתב המחבר כאן. ועיין
בפירוש הר"א"ש פרק ט' דמקוואות [משנה ב] שכח ומשום הכי תני
במנתינון ג' יוני והדור מפרש לה שהוא יתרדות דרכים, ולא תני
בקיצור יתרדות דרכים במקומות ג' יוני אלא לומר דכשהוא רך נקרא
ג' יוני וכשנתקנסה נקרא יתרות ורכלים כדייתא בפרק מראות נכבא
קמא פא, א). אבל איןנו חוץ贊ן אלא ביוםות הגשמיים כשהם רכים,
על"ל. מיהו אפשר לר"ל דבשעה שנדרך בגופה בעין דוקא כשהוא
רך, דאלו היה יבש מעיקרא לא מידרך שפיר, אבל כשהיה רך בעת
שנדרך בגופה סבירא ליה דכל שכן כשהנטיבש אחר כך דחווץ טפי
מאלו היה עדין רך בעה שטבללה. ולדעת הרמב"ם הסמ"ג והמחבר
יל' דמשום היכי תני ג' יוני לומר אפיקול הוא עדין רך בעשעת הטבילה
כמו ג' הירני שהוא רך ביוםות הגשמיים אפיקול היכי חוץ贊ן, אבל אי לא
תני אלא יתרות הדרכים הוא אמיןא דוקא בנדרך בה בעודו לח
ועכשו בשעת טבילה הוא יבש כמו (ג' יוני) [יתרות דרכים]:

(ט) מיהו אם הוא מקפידת. נראה לי טעמו דסבירא ליה דאך בלח
אין הימים נכנים בו, וכמו שכחוב המרדי כי למן [טוח ומו]
חסחח גבי דם, הביאו ב"י כאן עמוד קפט ר"ה כתוב המרדיין, אלא
כיוון דספור שיעבור על ידי מים אינה מקפידת עלייו מן הסתם אינו
חוץ, אבל במקפידת עלייו חויישן שמא בשעת הטעילה עדין לא
נעקר שם וחוץ. ועיין בספר תפארות למשה על ההגהה כאן מה
שכתב בזה:

וכתב הש"ך [ס"ק יט] דהגהה זו קאי נמי אסעיף שלאחר זה
קדאיתא במדכי שם. ובכ"ח צמוד לפה ד"ה אבל הרמב"ם^ט
כחוב וזיל ולפונד' נראה דאפילו אינה מקפחת כל טיט אפיו לח-
חוץן, דין אנו בקיאים במנין טיט ושם טועין הן, עכ"ל:

(ג') (סעיף ט) ושאר כל השפטים. ומסיים בה בחוספה נקאות פרך י הילכה חן מפני שהם לכלוך הפירות. פירש, ודרך בני אדם להקפיד עליהם. כסוף משנה בפרק ב' דהכלכות מקאות [הילכה ב']:

(לכ) (סעיף טו) דם שנדרך. פירוש, שמחחיל להתיibus ולהדרכ קצ'ת שכחוילים בו אצבע נمشך והולך חוט ממנו. רשי' במנחות דף כ"א ע"ז ר' זריה ומשמע דעיקר החילוק הוא בין נסרך או לא, אבל אין הילוק בין נסרך בבשר או בדבר אחר, וכן משמע בש"ס שם דמשני הוא דסרך הא דלא סרך. עי"ש. וכבה"ג [סימן מא] כתוב אמר רב זו שאמרו חכמים גם לח אינו חזץ, לא אמרו אלא בשלא נתבשל, אבל נתבשל באש בין לח ובין ביש חזץ, ע"כ. ואך שלא נמצא כן בהש"ס שלנו, גם מודלא שני היכי במנחות לא משמע היכי. מכל מקום ודרכי בה"ג דברי קבלה הם. עכ"ל הש"ג [ס"ק כ]:

(לט) (סעיף י) ושער ראשון. בראש" ש פרק התינווקת על כלות מקאות סימן כן והרשב"א בתרות הבית נוהק ביה ושער ז לב, א) כתבו ב' טעמי בותה, חדא, כי הוא נוי להם ואין מקפידות אלא העשווה במתכוון, משום היכי הרוי הוא כאלו הוא מגופו של שער וככגד צבעו שאין הצבע בדבר הנוסף אלא כדיירו של בגד, שהרי

אגרות

אורח חיים

משה רצט

סימן קי

בעניין אינשוריuns אם יש בזה הסרוון חיז'ו
בבהתחז'ו בהשי'ת או לאלחכם אהד.
כיז מרחשות תשכ"ד.

בדבר אם יש איזה מעלה או גם איזה חשש איסור ליקח אינשוריuns פאליטע מצד שהוא חי' בחסר לו בוחן בהשי'ת שביבתו לעשרו שייאר אף אחריו לירושיו סך גדול. הנה לע"ד אין בזה שום הסרוון בוחן בהשי'ת. דהיינו כל עניין מסחר שהאדם לא רק שרשאי אלא גם מחוייב לעשות מסחר ועובדת פרנסתו ואסור לו לומר שאף אם לא יעשה כלום יזמין לו השייה פרנסתו באיזה אופן. דמגנו לו שיש לו זכות כוה, לביר האיסור לסמיך על הנם אף לאלו שרואין להעשות להם נס. דהא אסור אף להתפלל שייעשה לו השייה נס כמפורט בברכות דף ס' שעיל יהי רצון שתלך אשתי זכר כשהיא מעוברת היז תפلت שואר הקשה הגמ' מלאה שהתפללה כשהיאתה מעוברת בוכר שתהיה נקבה אלמא אף להאה שהיא מהאהמות הקשה שהיא אסור לה להתפלל אף שרואה היהת להעשות לה נס וגם הרגלו ואבותות והאהמות בנטים. ולכן אף שתירוץ אין מזכירים מעשה נסים שימוש שעשו תירוץ גם על מה שהייתה רשאה להתפלל וזה רק לאה שאין דוגמתה בכל הדורות וגם אולי הוא מצד הדין שדנה. וגם בלאה סובר תירוץ בתרא שלא היהת רשאה והצדר לתרוץ דהיה זה בתוך ארבעים יומם. וא"כ וכי שאסור לסמיך שילחת לו השייה פרנסתו בלבד שום עובדה ומסחר, אף שהוא צריך לידע שכל מה שמריוועה מעבורתו ומטהרו הוא רק מהשי'ת כפ"מ שנכתב לו מר"ה. אבל מ"מ כרך גנור מהשי'ת שرك ע"י איזה מעשה עבודה ומסחר ישלה לו השייה פרנסתו מצד שנאמר בועת אף תأكل לחם וכמפורט בסוף קידושין הרותי את מעשיי וקפקתי את פרנסתי. ואף לר' נהורי שם שאומר מניה אני כל אומנות שבעלום ואני מלמד את בני אלא תורה. שימושינו מודה לנו מהיב להאב ללמד את בנו אומנות. נמי פשוט שגם הוא מודה לנו מהיב לסמיך על הנם. אבל סובר שכיוון שרוב בניין בקטנותם א"א להם ללמד תורה קרואין אם ילמדו או גם אומנות אף בזמנם. התורת חייבה להאב ללמד את בנו תורה בע"כ שיכול לסמיך ע"ז שימושינו לו השייה איזה עבודה בגודלו בשעה שיצטרך לתהיות לפרשנו ופרנסת אשה ובנים. כו"ו שיכוכל אף بلا לימוד. ועם בזה בילדותו קודם

סימן קי

בהתפקיד בין של יד לש"ל ראש באמן
יש"ר ובאמן על ברכת תפילין

ובין תפילין של יד ושל ראש אסור לעונת אפיקו אמן יהא שמייה רבא וקדושה וברכו רק שיש לו לשם ולכיוון למה שאומרים במפורש בסימן כ"ה סעיף י' ואם הפטיק וענה מהולוקת הפסיקים דלהת'ז סק"ח איינו מברך שנית על תפילין של ראש ברכת להגניה ולהמג"א ס"ק ייז חזר וمبرך. ויש להזכיר וללאו שאין מברכין על של ראש הבל הפטיק ציריך לביר אף בהפטיק עניית איש"ר וקדושה וברכו כהמג"א שהם דעת דברים כדאיתא במחזה"ש וכן פסק במ"ב ס"ק ל"ג. אבל למנגןו שוגם בל הפטיק מברך על של ראש רצון על מצות ובסח' מברך על של ראש שתים לא יצטרך לבירך שתים בהפטיק לאיש"ר וקדושה וברכו, משום דלענין ברכת דלהנית על של ראש יש לנו בזה גם דעת הט"ז שלא לביר נוסף על הסוברים דלעולם אין מברכין שתי ברכות על של ראש, ועיין בבא ר' הילכה ד"ה אם שמע שהביא מאירה"ח שבזה אף לדין לא יברך כ"א על מצות ואין אצל הספר אבל נראה שזה טעם. אבל עניית אמרה"ח שבזה אף לדין לא יברך כ"א על ברכה תפילין של חברו נמי מסתבר כהדבר שמואל שרעק"א בסעיף ט' מיטיק כמוותו דהוא הפטיק ויצטרך לבירך שתים. דעתם הפמ"א שהביא הוא טעם קלוש לומר זה מסברא בלי דעתה ולכן אין להחשיב זה לספק אף לעניין ברכה שהפטיק הוא להקל.

ובדבר דיו אם הוא חיצחה לנטיי. הנה מפורש בסימן קס"א סעיף ב' דלה אינו חזץ, ופשוט שווא אף שניכר איזה מראה שהוריות ואף בעין משום שהמים מגיעין לגופו דרך דיו החל, ואם הוא יבש הוא חיצחה וצריך תחילה להעביר הדיו במים ולנגב קודם הנטילה, ואם נשאר רק מראה הדיו בלא בעין אין חזץ כדאיתא בש"ך י"ד סימן קצ"ח ס"ק כ"א וכן הוא במ"ב ס"ק י"ד שבין בדיו ובין בצלעים אם נשאר רק חותא בלא ממשות בעין אין חזץ.

ולצאת בכסי פלאסטיק על הכלוב בשבת אפרת
ומבוואר זה בספרי אגרות משה על או"ח סימן ק"ה.

ידידה

משה פינשטיין

כט

הרגלי לארנו נסח פון קראן
חלק אורך חיים סר טיד מיה לדוד

ס' טוועט סכ' ג'כ' כדערליינו האיל ער'ם סההארך
בזזה וק'יס זעלע נטען הלאה כתבי קודט קיט צמס
הנכלות פקיעת דלקור לסדרת ולו' ס'ם חומת פינול
לדי' ציון יומר גדול לייז הkor נאלצן וכחבי קודט
באלין צמס מילרנות למ'מעץ' ס'ם מומת לנטופס וויאט
ולאן צהס ח'יקור הילע וו'ד'ק ט'ה נוקס להקל, הולס
מדצ'י שלמעץ' ס'ם נטליה ט'גס כתבי' קודט צהן צמס
הנכלות טענויגס גאנזה עכ'יל ער'ם. מהנס מה קק'יס להקל
בכתבי' גAMIL ופ'ירוקס לטענ'יד נטליה נאוי דמעזול
ונג'ע' מסת קטע'ן דנדעריס קלע ניתנו לבתוכהן חן מל'ין
וומני הדריקה לאט בעז' כ'הטוק' וויל'יך קס
דס'יטו דוקט ציינ' חניליס ווילויליס בלח' ניתן לבתוכה
מלהה קצע'ם מוסס דליס פגען פה ח' מהה רחל'י
לבוכזס הילע טכז'ו סגנרה האסכמה ומיטר לבתוכז
הכל מיטס עט לטענות לה' וויל'ין חוטן מפלצי
הדריקת, וכ'כ' צ'י' צול'יח ק'י' ד'אי וויאן וו'ג'יל ק'י'
בל'יך ק'ק' צ'י' וכן וו'זולר להדר' דתבע' נטולת גאנמען
ק'י' ק'י' ער'ם ס'כ'ת דל'ג רען מהתגעט' קודטה דק'יל'ל
דנגן'ין ולו' דנעטה צדפוס כט'ה האסכמה הפוק'יס
ס'ההארוכיס דפוק כת'ה ווועל'יט הו' כוונ'ס'כ' נטה'ו'
ער'ן ק'י' האיל' וכ'כ' צווע'ן יונ'ד ק'י' רעד' קק'יח
לסקפלייס פנדפקיס קדוקטס קוה נאכ'ת'יס ווע'ע
צונג'יל ק'י' וכ'כ' קפ'ק' ד'ז' וו'תבע' מה' פונ'ה צ'יל' ק'י'
מ'יח' ק'י' מ'ה וו'תבע' צווע' מהו'ח צ'יל' ק'י' מ'ז'
וועהנט גס צק'ו' ננטה יוז'קעלט לה' פקיל בלאוּז
כתבי' קודט הילע האט' דזר'י פטול וויל הגלען
גען צ'ווע' קדעתן לנטיר ווועה צז'ו' ז' מאוש' צט'נו'י'
חר'ג' ק'י' ז' נטליה האסכמה להרוכיס ער'ן ס'ד' חונד
מעדרת ג' חות מ'ג' וו'תבע' פט' האט'ה מות' ב'ה
ער'כ נגע'ד ח'ן להקל ט'ג' דל'ל נטה'מ'ל צ'י' כ'ווע
ב'ס'ה צפלה נקונדו צכ'ה דוקט וו'ג'י מגווע' נכל
חוופן דק ט'ג' דל'ל י'ז'ה ל'די' ציון כ'יל' בק'ד'.

סימן מה

של"ר זכרה, גרא"ז וסעודה, צלי"ס מודה
והצלחה ליהו"ב תלמידי הגדוד
המושג מלך פלג כתלה וירח ט'
טהורה, חילון ובונן, ריח נו כלכון
בקנוי"ס יעקב שמואל עלייש כ"י
זק"ק זענטא י"ה צן י"ד' היגולדקיין
סאמואשוויל י"ה.

7 ע"ר ספיקת מודות בלבד נגנו נשים וגם קולם → מונדים קלי פדרעת לণזות נבען מל'יפורי' לדיהם ועם צו מונקוות קולם הם הוי חליהם ננטילם ידים וננטיגלים.

הנֶּה עיניך ספיר חי' מה סמאנול גמוסע יול'י
ק' קלח נגע סלונטומ הנטיס על פניהם
וסעיר להבש לנו חולן וכן מ' שלונטנו נגע וידי
לעגשות לנו חולן מבל' הלאן קינטפקה למ' מה'
דענאלר גראן' ק' מוקחות ז' טנטיס נ' זול נטיס
הניגנות מען נלהה קלהינו חולן כ' קול נוי להן
ותלין עקפידות הלאן מסלומו גמתקון ועוד קלהין צו
מעט הלאן חזותה בעמ' נבל' ח' ב' י' מוקט
ליעמר

שוב מעתה כתבו ה' נחצלה מכינן מהו?

ויקפה מוקפתה מלחציה מוחלט דהה' דיכל
דוענו עט שלינו ומקפיד פקוט זכמת דוכמת זכיק
פוקדים דהינו חונץ להפ"י צ"ב מומס כנון ה' דינוגול
צברען בס קע"י "ה' דזולחה שחתת ה' לפ'ון כנגד
באשכבר ה' דסוח ג"כ וונענס ליטו מקפיד והא' ד' לס
לנו' דודליך נל' גרען וויליטו ומקפיד ולדרגה
ונעל"ג מעין' כו"ם הרכז'ל דנמא' ט' להפ"י צרונו לו
כובלו ה' ח' בכ"ל, ותי' מוקס קומ"ת ה' צ' והפליקס →
וועצחים שמייקל צזה כמ"כ האסלאמה צה' ט' דטל
דעכ' העור דכחול חמץ לעין חונץ סי'ו מפני סגעטה
לבכחול זו לת' הנין וויליטו נלי' דק' להנין נל' להפניש
גע"ב, סוז געלחין זגנית לדס טער זית'י ק"י צ'
טאלריך ג'ב לאוכיח דכל חד אונך טענו' זכתה
אלקז'ה וליה' ה'ל מסני' ודמחה ג'ב דנדוי ה' צ'
הפליקס כמ"כ עי'ק

וּרְאִיתִי צָבָויִ חַלְקֵי קַעֲשֵׂה קַחְקָה נֶלְהָיָה
דִּינָה

כט

דיניל דלודען טידיו נוצעו דלינו חוין מוגען זוזה
דע ליה ופקחים דע ק"ט דמלוך" סכח הול נצעי
להמן צינכו עד מלכזותיקס זס, ומלייך בס היל
הוילא ואצני ליח פום וגס הפקה שוד מגע זוזה
חילוץ מה דבצח פום וגס הפקה שוד מגע זוזה
דע ליה דמלוך" דס על גדי טבח הילו חוין מדרקע
זיגדו מטען חבל עכל קצקו חוין, וענ"ז גמתק"ק סדרה
קוקס" הסגנו" וענ"ז דקנעם פום נצעי לאילן דאטס
יעקסום דכוויל רוזו בומחה רגביו דחוין מה סלינו
ווקפיד ולו ק"ז דלינו הילו מדרקען להבchan דכוה דוכתא
סכנות גמתק"ק, ומניד נטה פמוש דהיל דכתא
המאנץ דלובע טידיו נוצעו ליטו חילוץ דוקה נקען
יזיו חבל בצלול האגוף ליא"ז דחוין למ"ז זיגדו
וושטולק פמוש דהיל מזגולר צמ"ע ק"י קל"ח לדס
פום דצל סרגילין להקpid עליון וענ"ז זק"ד בס זקס
קעטמה חיינו ווקפיד עליון וענ"ז זק"ד זס זקס
ההבא"ז דמל"ז חולן מעולב, וו"ב נטען זיגדו
דעליכו צידיו נוצעו דמקפיד חולן מעולב, וו"ב נטען זיגדו
זוקפיד עליון לטולט חבל זיגדו במלול הגוף נמי^ה
דעליל דצטעת מלולכו גס צוז חיינו מוקפיד דל"ה
טמפלר טלה יתלכן זיגדו חבל מ"ת כלל צבעת
אעלולחה ודלא' ווקפיד בלה' יה גופו מלולך וספיר
חוחלן וו"ז גס צני הילן מה דהויל ספח להס
בלילך מד לרטזוטיס צדס וו"ע כיוון דצטעת להמת
בליל צטעת נזודה ודלא' ווקפידין ליה ממעני מה
צצטערלה חיין מוקפידין לילך צדס ווקפיד פריך דהוי
חמייה, וזזה ק"ט נמה וויה דנקט צזחים בס דס
טנאל גדי עזם חיין חוין ולה נקט דס במל צקינו
יעקסום דבצלול הגוף דלע' גרע ממל גדי ולי"ז חבל
צידיו נלה פמוש דלע' קפקקו דס טナル יד' טבח חיין חוין,
הארט"ל וס מג"ל טפקקו דס טנא יד' טבח חיין חוין,
וועס"ע ק"ט נמי יוס"כ קדג"ע זמוי"ח ק"י הקפ"ד דחלוק
על הגלון ר' פ"י יוסט סהונד צטו"ז בס סכטס"ו ויליה
צדרה לה קנה פיו וודס לתקועה מק"ק צפה הנוילכלך
צדס מילא והויל כ' נ"ז דלינו נכוון דבכחדס זק"
האזי חילא כאו ליפטו זאכ ע"ס, ול"ה כיוון דבצח הול
לענרכו גוות מילא צקופל ה"ו"ל כלינו מוקפיד מאקס
לענרכ"פ צוינכל חלחילו מוקפיד ע"ז, וויל פמוש
זיכרל לפענ"ד זק"ה (וענ"ע נעל ק"י וענ"כ ציטוט
קוצי, סצזון").

חלק אורך חיים סי מזה

ומג'ס אקסס דבצ'יל מזקה למ' יקמנה הlein עי"ט
ולפענ'ן'ל נכללה דנמי דכ'יכ' צכנה"ג ואט"ס הינו דהין
האקל צכ'ה"ג מענעם מזקה חולצ'ל מהחמי' ודחי' מתקדרה
דוער דהין מוקיבין צמוקס מזקה למ'יקולם למ' צפקיה'
דר'יניה, וע' צפ'י צקו'ה לבכחות צאנלה דהין לאקל
גע מוקס ק'יך דפלוגת הפוקקים דלהמץ'ין ליקוטה
הה'ל מ' הלאה לדוח כה'ג חילין זמ' חזקה להחמי'ל
וע' צד'ס ממלכת גט ק'י' ל' חות ו' פטפלל צה'ה
ולפענ'יל כה'מ'ק, וט'ז מלהתי' ג' צ'יק'יע'ק אכ'כ'ע'ד הא'ל.

ונח'זoor נידון קלמנטי'ו דלמי' מה דמעוכם וודאי' →
הראק'יל והפוקקים פ'אל כל טהור נני'ו
לי'ו חולן למ' חס יק' צו מאמ', וט'ס סס'ד ה'ל' נצע
בכונאות הנקס נל'זוע נעל ל'פ'וני' לי'ס נלי' חין צו
אקסס חיל'ה, ה'ה דכ'יכ' צנסים סדרין צרך [וכ'ל
הו'צ'ר ד' צרמצע' עה'ה' פ' כי' מלה' ע'ם ונטחתה ה'ת
ל'פליה' ו'ל' כי' מינאג הנקס נג'ל חותם ול'זועס
צונ'י' המ'ן ומ'צונ'י' עי'ס] ח'ל' צאנטס סל'ין מוקין
בן ה'ל' ה'ל' הקחנ'יס ונויל'ה פטוט דענדי' צו'
הי'קודה' דענדי'ן על' למ' יל'צ'ק גצל' מאיזה'ל צ'ו'יד
ק'י' קפ'צ' עי'ס צס'ך ק'יך ו'ל'ב למ' שמו'ין בן' לנוי'
ל'יפות טוואן מ'ע'ן מל'צ'ר ה'ל'יקו' י'ס צו' גס מוקס
חל'ינה דנמי' דכל' נ'ל'ומו ח'ו'ן למ' צ'ה'ג למ'
מאני' ו'ה' סה'ה' נ'ל'ומו כ'ו'ן דענדי' צ'ה' ה'יקול'ה
וכ'ע' מוקפ'ידי' וכ'ה'ג ב' הנומש'ק'ק' צק' צ'י' סק'ה
צ'ל'ו'ן מ'אנ'ס הסיגד'ן צ'ל'ו'יות' צ'מוקס ה'נ'מה' תפ'ילין
רכ'ו'ן דה'לו' ה'ול'ה' הו' ח'ל'ה' ל'צ'ט'יל ה'א'ק' מ'נקי'
דענדי' ה'יקול'ה נ'כ'ת נ'מ'יער דמ'צ'ז' ה'ורחה' (ו'ע'ס
צ'ס נ'על' ק'י') ה'ל' דל'ע נעל' מה' ק'ס'ל'ך נ'ה
דצ'ל'ה' למ' נ'ה' מ'יקול'ה נ'מ' למ' מ'קל'י ה'רחה'
כ'ו'ן דרו'ן צ'נ'יל נ'ל'ו ה'ר'יח'יו ה'ה'כ' ה'כ' צ'ק'י'
ה'ל'ח' ד'ל'ס ר'ו'ן צ'נ'יל מ'ק'פ'יד'ן למ' ח'ו' מוקפ'יד'
חול'ן, ה'ל' דכל' סה'ה' נ'ל'ומו ח'ו'ן למ' צ'ה'ג
ה'ס' כ'ו'ן צ'נ'יל מ'ק'פ'יד'ן דנמי' דצ'מוקפ'יד' ו'ל'נו'נו' נ'וקפ'יד'
ה'ל'ז'ו'ן צ'מ' ר'ו'ן דענ'מו'�'ע'ן כל' סה'ה' נ'ל'ומו' למ'
ד'ל'ח'ל'ים נ'וקפ'יד'ין ש'י'נו' מוקס סל'ין לא'ס נ'כ'י' ח'ל'ה'ס
ס'י' נ'א'ס נ'נו' פ'ו' ג'ס ס'ס' ח'ו'ן מ'ק'פ'יד'ן ו'ס'ו'ל' כ'ס'ה'
דענ'ם ו'ל'ז'ו'ן דה'ק' ד'ל'ח'ל'ים נ'וקפ'יד'ן ע'ע' נ'מ'צ'ם ול'ז'ו'ן
ה'מ' ו'כ' ה'כ' ה'ע' נ'ע'ס מוקס דג'ס ה'ל'ח'ל'ים ה'ס ה'ה'
חו'ונ'תן צ'ך למ' פ'ו' מוקמ'ין, ה'ל' דס'יכ' דענדי'
צ'ה' ל'יקול'ה ל'ס' כ'ז' ו'מו'ן למ' ד'כו'נ'ס נ'נו'י, וכ'ה'ג
על'נו'ו' נ'ע'ין צ'כ'ת ד'ל'יקול'ה ו'נו'ן ל'י' מ'ק'ל'ו' כ'ו'ס'כ'
רכ'י' צ'נ'יר'ע'ן י'ש ה'נו'ל'ה' ד'ז' ל'ה' ע'צ' דל'מ'ע' ד'צ'ת
ז'ו'ן ה'פ'יל'ן ה'ת' מ'יקול' ב'ת' ו'מו'ן ל'י' מ'ק'ל'ו' ו'ע'י'
צ'מ'נו'מ' ו'נו'ס ק'ע'ז' צ'ח'ל'ק ע'מ'ז' ד'ה'ו'ל' נ'מ'נ'ל
צ'ו'ס'כ' מ'ל'צ'ר ד'כ'נ'יל'ת ס'קנד'ל ה'יכ' מ'יקול'
ס'ול'ה' ד'ל'יקול'ה מ'ק'ו' ל'י' מ'ק'ל'ו' ע'ס' ס'כ'כ' נ'ל'ד'
כ'ן למ' נ'ק'י'ו' ה'פ'וק'ק' ד'כ'נ'יל'ת ס'קנד'ל ה'ה' ה'ל'ה'
ד'ל'צ'ן ה'ל' ד'ז' נ'ל'ה' ד'מ'ל' צ'ה'ו'נו' ל'ה'ו' מ'ל'ד'צ'ן ה'י'
ה'ו' ה'ל'נו' ד'ל'ה' מ'ה'ת, וע' צ'ה'ג'ה' ק'ס' מ'ה' ס'ק'ס'ס
על' ד'צ'י' ד'ק' ה'כ'ל' ו'ו'נו'מ'ו'ת ד'ל'ז' צ'פ'ל'ג'ת ד'ל'י'ס
ו'ל'צ'ן ה'י ד' ל'ל'יט מ'ו'ה' ח'מ'ת פ'ן ו'ו'נו'כ'ז' צ'ה'ז'ל'ו'ל'
ו'ל'י' צ'י'י'ס'ו' ה'ז' ה'ו'ל' צ'כ'ת צ'ט'ל'ת מ'ל'ז'ת צ'ג'
ל'ל'ית ד'ל'ל'צ'ן ח'י'צ' מ'על'ה' אק'ה'ב' ד'ל' י'ק'נו'ל'ל ד'ק'י'ס
מ'כ'פ' ג' מ'ל'ו'ת, ו'ה'ק'ה' נ'פ' ד'צ'ר'י' ד'ק'י' נ'י'ע' ד'ל'יקול'
כ'ל

בומולין קתמלן, וויל'ק נ"ע על הרטמיה קהטיל קיטעה
זו למ"ז נקנין, מלך דיל' דהין כונת פ"ה לומאל
דלהין חיל'ה פוקל כלל צנמי' דוחלן נלהכלה דודתי'
כל דתקון רצנן בעין דהו' סיקון דק כונתס דכיזון
לכני' דרכנן חינו פוקל צ' רק מל'ה גמיורה דהו'
חיל'ה מדולורי' גז' עזילם דהינ'ו רונו ומקסיד לאט'ל
מנגעט תמיקיד לו רונו קמל'נו מקפיד לדמ"פ נטצעילם
לט'ה רק גזילם דרכנן צנמי' ל' גזירה וויל'ק ל' תקמ'ן
מנגלי' מגע' דמ' כת'ג דיל' דהה דקהלת כל החולץן
גענטילם היינו דרכ' כלל נעל נוק' המנין חס פות'
חיל'ה בגון ל' דהין חולץ ויבט דחומי', לכל דסוי'
חליל'ס גענטילם גס צנמי' חולץ, האט' קמייניוו ל' מ'
דענ'ו' לטע'לה דצננ'י צנוי דוקל רונו ומוקפה', וויל'ק
די'ה קזקמה'ת ל' קהטלי ה' כי' כי' דצפכה'ג' לאט'
מעיל'י צנמי' נזהלן מ"ז ליעז' דעתה פרטמיה קנטיגלו'
א'ל בן נטע'ד זק"ד.

סימן מו

מנבחו מרווחים, ברכות וצלומיים, נד
לחירתם הייסים, דקדים וונענניים,
למיין חוקן כלוחמים, ה"ה כבוד לדי' הלו
סמלואה"ג חי'צ' בח'ט ומיק וחקד מלך
עתיק כבוד ס' מלך נלהה תהנה ומפ'
קולה, כת'ת מוס'ר ישע' קליגמאן כי'
די'ין גולוין בקסלטנו י'ג.

דְּגַנִּי זה נחטפנה על דצל שאלתו טלית חסם
חצר הלייע למני הווותם הם מותל ליטול נמי^א
לְמִכְלֵה צמיס הצעים מליגז כל גלייד סקווריין
היל' ייקלח עטן' סמאנקסו נקסו חמוכו וולקניס וווקקון
כ'ינוות החמא לאקל ולען וגאגו וקילוטוי ווונטנס
קנקניב' וויצמיין חמיכום קלה וכפוא נציגת קיגול
ההמיזח נס לנד' זימ קיגול כמיין וויז'ן קנן טהומיס
סנסטבר ונמס נווקראם ילו'נו וויז'נו נחוץ ולגאלן להניהם
לתחתיו כל' לקולדס, מה דין הנmis הפלנו חי' סקולס
לנטנאי' מאkos וויס סגענו זס מעליכה' כהה' דונצולר
צאנץ' לח'ם רקי' ק'ק לדל' ליאן יין צמיס
ספוקלין ההי' נזה מו' נלה, ובנה מעכ'ת כ'י' כל' יקל
ללהטה' עיג'ו צוה ווועטה' מוקול הלאה' ז' צכל פראוניה
ככמגעט לו' ניכח מאkos מה' בוגען לאלהה' זו' וצילהל
לטל' צמעניש סכטז'ו הפוקקיס צפיקול מיס סגענו
בזס מעליכס ווועלה' נסקל ווועלה' ליעד הווע' צואה
וועהה הצעלה' פעד' לנטני' לרקטיס חרל' לי' בסאג
וואקלי' נטעה צהס ווועליכה' וועוד הפה' מה'ל דומוקלי'
כעטקה צהס מליכה' כיון דהומליכה' נטעה צווז'ו קלה
ווען דלע' נסכלו טmis תז'ין מאוננה דטmiss חדשות
צ'לו' לכתה' וכוח' חן' נק'?

דָּנֶה גְּרִיכֵין צַוְּחָנִי פ' ח' דָּנוֹק' יְדִים מַג' נַעֲמָה
צַהַט וְלַחֲכָה לוֹ קְשָׁרָה צַהַט פָּתוֹ מְקוּלָּס
וְשָׁעָם כְּתָזָוּ פְּרִיק' וּפְלִינָּעָג' קְסָם אַקּוֹס דְּגַטְלָן וּנְקַמְנוֹ
עַמְלָה לְזִים, וּבּוֹנָה סְלִיךְ צִיהָוָד דָּמוֹ טַעַס יְקָה
קִיטָּה, צְפָלִיס מְתוּלָה מִסְעָי' וְלַחֲכָה וְנִיל' צְבוּנָה
נוֹקוֹס

עיזין צדרענ'ה קי' קק'ה קפ'ה טהנ'ה י"ה טהון פ"יך
טהי'ה צנ'ע'ו וטהה טיטה זו ליה הובלה צז'י
אליה צד'ע והוא לבחוורה נגר גו' מופלאה צמ' כה' צ
(דqr ק"ו): דהמעלי' כל טחונ'ן צטצעילה חו'ן צנ'ע'י
טהי'ה קלטמי' לאפ'ם טהנ'ה ווקור י"ה מל'ו צק'
טהי'ה מהטהורנות ולחי'תי מס קהנ'ה מי' מלנה ליאכל כן דהלי'
דטפ', כה'ג ע"יר דוקה צמ'ןן טגענן עב' טהלה
טאהקדת, ורמחו דוכולו גונכלו מ"יר הטע צנ'ע' מהכילה

שלכן אף בראתה רק יום אחד שלא שיר להחשיבה זבה כיוון שהטבילה הוא אחר זה נהיה נדה תא טבילהה ביום, וצ"ע בטעם הראב"ד אף שהוא CABORAH שכחנה CABORAH דברי אכ"ג שלכן אין לחוש לדינה לשיטת הראב"ד כיון שכל הפסיקים לא סבירי כן ולא אישתמייט לכל האחרונות דברי בעה"ג אבל מ"מ לא חזש לדבריה. אך אף שלא נראה לי ישר לכך שתירצת דברי ז肯ר הגאון שודאי כך הוא כוונתו.

ז肯ר אותבר בלו"ג,

משה פיננסטיין

סימן סב

רישים מלאכותיים לעניין חיצזה בטבילה

בע"ה.
יעג ניסן תשל"א.
רכב אחד.

בדבר הריסום (אי לאשעט) שמדוברים בדרך חוק בתווך → העופפים של האשה לנווי, והוא באופן שא"א להסיר את זה אלא במשך זמן גוףם מעט ומסדריהם שוכנכתלה אם הוא חיצזה, הנה בעצם שצובעות הנשים על פניהן וידיהן ושער ראשן בא"ז י"ד סימן ק"ח סע"י י"ז שאינו חזק, וכותב הרא"ש בהלכות מקומות סימן כ"ז כי הוא נוי להן ואין מkapidoh אלא שעשוו במתחזין, ולפ"ז גם העופפים כיון שנגעין לנווי וועוין במתכוון אין להן לחוץן, אבל הרא"ש שם כתוב עד טעם שאין בו ממש אלא חזותה בעלמא, שכן אולץ יש להסתפק לא סמיך על טעם דנווי בלבד, בשלמא להט"ז ס"ק י"ז שמתיר באשה שנגעה ביראה ונקדירה אף באופן שמקפדה דהו על דיה מטעם שאין בו ממש דהו טעם ב"ש של הרא"ש, הרי סובר טעם לחודיטה סגי להתריר שלא חזק, אבל להסדר טעם לאפשר שchapesh דכתוב מי שהוא צובע וידו ס"ק ל"ג שכתוב שהמחבר דכתוב מי שהוא צובע וידו צובעות איינו חזק משמע שבסתום אדם חזק אף שצבע אין בו ממש מושם בסבור דעתן לטמוך על טעם החודיטה בלבד, אפשר להסתפק שהוא גם על טעם הראשון לחודיטה אין לסמו, אף שלא מובן קושיתו דהא אכן צבע שיש בו ממשות קצת כדי לחזק ממשום דיש בו ממשות, וא"כ אפשר כוונת המחבר דבצובע אף שצבע שיש בו ממש איינו חזק דהא דו"ו הוא דבר שיש בו ממשות ואיינו חזק בספר שאומנתו לכטוב שאינו מ_pfid כמפורט בסדר גופה בס"ק ל"ה, וגם דם הוא חזק כמפורט בocabim דף צ"ח ע"ב, וא"כ צריך לומר לטעם הב' שג"כ יש לו קצת ממשות וכשהוא טבה אינו חזק כדאיתא

לך שתיקנו חכמים שהטבילה תהא טהרתה האתורונה היינו שלא תצטרך טהרתה נוספת לשם להזכיר מוחלט שלא יהיה שיר לחוש לשחתירה, ומפרש אתה זה בכוונת האב"ג דכתוב להראב"ד דלאו מושם גוירה דתאייה לשמש אסורה לה לטבול בשבעי רך מדינה דכיוון דאסורה לשמש הרי היא בשבעי לדינה כיוון דלי פה האמת נדה היא, היינו דכמו דבנדה א"צ עוד דבר נוסף על הטבילה כן הוא בנשי דין היא בדין נדה עד אחר שבעה הנקיים ונדה בטבילה דכון דכון המשמע להאב"ג לשון הראב"ד דכתוב דכיוון דאסורה לשמש כוליה יומה דתמניא היינו הימים שאחר שבעתם הימים שהוא עד שהייו ז' נקיים שיוחרו רבנן כitem שביעי לבדה מטעם דהא נדה היא ומש"ה לא לטבילה בשבעי, ומה שהביאה הוא דר"ש אמר אבל אמרו אסור לעשותו כן שמא תבאו לידי ספק וכותב פי' שמא תראה בו ביום ותשתחור כל שבעה, הוא הטעם להאיסור השימוש ומזה יצא שדינה לעמיה עד גמר ז' הנקיים שלכן שיר להחישה שהוא ממש בדיון נדה לעניין שצרכיה לטבול בלילה, וזה עצמו מחשב כטעם על מה שתיקנו כן וא"צ להטעם שכחנה דאול גוזר זה מטעם שלא יוללו בטבילה שהוא טעם קלוש שהוא הפוך מה שמצוין שככל טבילות שהוא לטהרונה הקפידה תורה ודוקא בשני דברים לטבילה שהוא חולין ולמע"ש והערב שימוש לתרומה ורק לחולין לא בעי הערב שימוש והוא ידוע ומפורסם לכל ואיך שיר שיהיה ולול היינו שיתשיבו שסגי בהערב שימוש ולא לטבילה דאדראבה היה חמור איסור לבעה שצרכיך תרומי גם הע"ש, וכן אמר טעם מגני שיש להיות לה חומר דנדלה לטבול בלילה, ואף שימושו שכיוונת לדעת ז肯ר האב"ג ציל ואולי צדק האב"ג בכוונת הראב"ד דהא לפ"מ שכbara ניחא מה שהביא הראב"ד קודם לוה דברי ר"ש וגם הטעם מה שאסר ר"ש התשmiss משום שמא תבאו לידי ספק דהא טעם איסור התשmiss שהוא מצד הספק הוא מוכרת גם להראב"ד ורק אחרי שהירה אסורה לשמש עד הלילה אפילו לטבילה מדרבנן שנמצא שהגוי יומי עד גמר ז' ימים דנקים היא בגדי שביעי שלא לכן הצריכות שתטהטל בלילה. ותירצת שפיר אבל מ"מ לא וראה כלל דאייך שיר שיתקנו רבנן דבר סתריה דהא אם היא נדה לא שיר לחצריך ז' נקיים ואם היא זבה לא שיר להצרייך לטבילה בלילה מדין נדה. (ועיין בספר דב"מ ב"ק סימן ט"ז ענף ה' מה שבארתי בגדורי החלוק שבין נדה לזבח). וגם אין טעם שיתקנו זה הא תיקנו מצד שלא בקייא בריאות הדמים ונעשה ממיילא כמה ספקות ולא היה כת בכל הנשים למנות ימי נדה וימי זבה תיקנו להחשייב כל אשה לובה וכל חומרות נדה איקא בזבזה דהא אחורי עבר ז' ימי נדה היא גם נדה יכולה לטבול ביום, וא"כ אין שום טעם למש"כ הראב"ד דהא נדה היא דנדלה גמי טובלת ביום מאוחר ז' ימים,

шиб

אגרות

יורה דעת

משה

ההשכה יראה שיהיה כדין, ואם אפשר להם לתקן שנין כוראות של מי גשימים אשר לאחד יבואו מימי העיר ויכשרו בזורייה ושם יבואו להמקוה טובלין בת, ולהשני תהיה השקה אף לזמן משנה, היה זה מעלה גודולה לצתת גם שיטת הראב"ד ושיטת ר' יוחנן לע"ה. אבל זה אינו לעיכובא דרב רובתו הראשונים איז סבירים כנום, אבל בו אחד של מי גשימים כדין להכשיר המקוה באופן השקה או באופן ורעה הוא לעיכובא שבאל זה היא מקוה פסולת.

גם מהכתב נראית שהמקוה טובלין בה וחולין המים ע"י הנקב שנעשה לווציא המים שלא בסחט כראוי ואיך לתקן גם זה שלא היה זוהלן וכתחלה יש לתקן שאך וחליה שאינה ניכרת לא תיתה.

ידיו,

משה פינשטיין

סימן סדר

בעניין מעינות החפורים בשיעור המקוה ובמקוה הנעשה מממים שאובים ע"י המשכה

בע"ה.

ה' בטבת תש"ג.

מע"כ יידי הרב הגאון מהר"ר חנני י"ט ליפא
דיטש הנקרה העלמצעער רב שילט"א.

.א

הנה דבר פשוט וברור שאין להאריך בוותר המעניין החפורים אין להחשב למעשה בדיון הקולות שאיכא למיין כי רובן הוא באגדה ונזכר במקומות הביצין וכן אצל ים שאינם בדיון מעין אלא בדיון מקווה כדאיתא ברמב"ם פ"ט מקוואות ה"ג, וכן באגדה מעין אותה שם בה"ד דפסקו מהוות מושכין הרי זו כתמי גבאיין ועי"ש בכ"מ ומהאי טעמא איתא בפ"ת סימן ר"א ס"ק כ"ח בשם משוכנות יעקב של המעינות החפורין אין להם דין דין מעין כי מאן מפיס ובפרט במידינות העומדות בין נהרות ובצעי המים וכמו כן הוא בעומדות אצלם. וגם הא הרמא"א כתוב דיש שטוברין ואפ"ל במעין פולין ג' לוגין מים שאובין, והטעם הוא משומם לדבבילה אדם בעין כי סאה אף במעין שלכן סובר האשלחות דונפל בעי' לוגין שאובין לטבילה אדים כמו מקווה כמפורט זה בתה"ד סימן רנ"ח וגם זה כתוב הפ"ת בשם משוכנות יעקב, אבל מצד מה שיותר נזטה הדוא רק משומם והוא סמור לסת ולנהרות ובצעי המים הוא אף בדיעבד רק בדיון מקוה שאובין פולין בהן ולזיהלה פסולת כמו במקות.

ואיפסיק ברמ"א, ופשטו שכן מפרש הט"ז, אבל עכ"פ להסדר"ט שטובר דעל טעם השני אין סמור יש להסתפק גם על טעם הראשון לעזביה אולי אין לסמן. אבל מהא שהקשה הרא"ש בסימן כ"ז על לטבעת דוחקה אמר וחוץ ותירץ בשם הראב"ד לפ"י שמקפתה להסירו בשעת לישה, הרי חיין שטובר הרא"ש דעל טעם הראשון להוציאיה שיש לטמוך לדינא, וגם חד"ט בס"ק מ"ד הביא מספר אליו רבה בשם הרשל"ל דבטבעת באנשיינו חוץ מהאי טעמא שאין עושין מלאותו כאשר אין שיטרכו להסרה הטבעת, וכן רצתה להתריר באשה שאין דרך להולש, אך שטסיק וכיון דהרבת נשים צרכות להסרה בשעת לישה וחוץ אצלן אפשר לא פלוג בכל הנשים ואף באנשיין אפשר לא פלוג בשוביל לטבעת דיש בו אכן דמקפידין להסרה בשעת מלאכתה, וטסיק דבטבילה ומשה אפשר יש להקל עי"ש, הרי בגם הסדר"ט שטובר דעתם שהוא לנוי ויופי כשהוא שומץ אוור להסרה אינו חוץ, וכ"ש בעפעפים שאינה יכולה להסירה. אבל גוראה דכשהחילהו כבר ליטול הוא חוץ עד שיפלו כלון דמסתבר דכשהחילהו ליטול אין חלק הנשאר דבר נוי, ואם אף כSHIPOL איה חלק יתיה חלק הנשאר דבר נוי גם או אינו חוץ וצריך להזרע זה בברוחו. אך אף שלדיינה יש להתריר התייחס אומר שלא תעשה זה האשה ליתרונו יפי אלא אם הוא באופן שללא זה יש לה להוש שתהא מאוסה לבעה יש להתריר, וכ"ש כשבור עשתה שא"א לה להסרה יש להתריר לטבול.

והנני יידי,

משה פינשטיין

סימן טג

בדבר תיקון בור של מי גשימים למקוה

בע"ה.

כ"ה סיוון תשכ"ב.

מע"כ יידי הרב הגאון מהר"ר חנני ליפא דיטש
שליט"א.

הנה ריאיתי את מכתב הרנו"צ ליטער מראטשעטער שליט"א לכתרה' ובכל מה שצייר נמצא שבעאן למקוה טובלין בה רק מימי העיר, וכך אם היו מימי העיר כשרים היו נטולין בה כבודו שנoston בכל בROL, אך אין צורך להז דמיimi העיר בסתמן הם פסולין, וצריך לעשות בור שיחזק שיעור מ"ס שיידזו לשם מי גשימים סמור למקוה טובלין בה ולהסביר בהשכה לבור של מי גשימים, ואופן ביאת הגשימים להיבור יראה כמר"ה שהחילה בהמצוא שיבאו בהכשר וגם אופן

אבל אם התכשיטים מונחים על רוכב גופה או על רוכב שעורה*, הם מהווים חיצעה מן הרוין, ואם טבלת כשהתכשיט המהוורק עלייה*, לא עלתה לה הטבילה.

טו. תכשיט שעל גופה שדרכה להסירו לפעמים, או אפללו אם היא עצמה אין דרכה להסירו כלל, אבל דרך רוב הנשים להסירו לפעמים, כגון: בשעת רחיצה או בשעה שעוסקות באיזו מלאכה, הרי הוא החוץ אף אם הוא משמש לנו.

לכן, שרשראות, צמידים * וטבעות *, שדרן הנשים להסירן בשעת רוחיצה ובשעה שעוסקות במלאות שונות, הוציאים.

טז. דבר הנמצא על גופה או על שערה, אפילו על רוב גופה או על רוב שערותיה, ורצונה שייהי שם לנוי וכיו"ב*, אינו מהו היצה.

אם הוא דבר שאין בו ממשות ורצוינה שיהיה על גופה לנו, אפילו אם הוא על כל גופה, או על כל שערכוה לאינו מהו מהות חיצתה.

תוספות טהרה

* יד. או על רוב שערת וראה לעיל בתוספת טהרה לטע' ב' שיש אומרים שככל מקום כינוי שיעור נידון לעצמו, רשות לחוש להה לכתחילה.

* כשהחתקשיט המודוק עליה ואם אינו מוחודק, ראה בתוספת טהרה בסעיף הבא מה שנותבאר.

* טו. שורשאות צמידים בכתיה עליה להסידר אפיקו שרשאות וצמידים או טבעות אפיקו הם דפויים, אף שאינם מוגנים מן המים להציגו. אבל אם סכלה שלא השיטה שרשאות או צמידים או טבעות והם דפויים מאוד, בריעבד עלתה לה הטבילה, ואם איןם רפויים מאוד משאלה חכמתם.

* וטבות אם אין אפשרות להסיר את הטבעה מן האצעב, צריכה לחתילה מהחוץ אותה (אצל צוואר) לפני הטבילה. ובשעה הדריך, אם הטבעה רופיה במקצת, ואפשר לסובב אותה סיבוב האצעב במקום שבו היא נמצאת, הסובב את הטבעה במיל המוקה קודם לטבילה ולא חוץיא את ידה עד לאחר הטבילה. אבל אם הטבעה מודזקת בחזק וכי אפשר לסובב אותה, וטבילה, השאל חכם.

* טן. לנו וכיו"ב נגן שיעור צבע, צפורים מלאכניות או ריסים מודבקים אינם מהוים חיצחה מן הרין, אבל שיעור צבע, שנתקלקל מראשו, לא עלתה לה הטבילה אפילו בדיעבד, אלא אם כן הוא רק על מיעוט השיעור, שאו בדיעבד יש להקלן, וכן הדין כי"ב בכל דבר הנעשה לנו.

אייפור המתקלקל במים חייכים להסירו לפני הטבילה. ואם טבלה ולא הסירה, אף בדיעבד לא עלתה לה הטבילה.

המים מלבוֹא על גופה או על מקום מסוים בגופה. כגון: לכלוך, צבע, תכשיט או כל שאר דבר ור' כי שיבואו פרטיו רינוים להלן בהמשך הפרק.

י. דבר זה שיש בו סמיכות כגון שמן סמיך מהויה הצעיצה, וצריך להסבירו לפני הטעבילה, וכל שכן משה וכיו"ב. אם טבלה כאשר היה עלייה שמן או משה וכיו"ב לא עלמה לה הטעבילה.

יא. אף ובר לה שאין בו סמכות, שנמצא על גופה או על מקום מסוים בגופה, אם מקפחתה עליו, עליה להסירו מעל גופה. בדיעבד, אם טבלה בשעליה ובר לה שאינו סמיון ועכ, תשאל חכם. [נפוצה סמוך לטבילה ודום לח נזל מהמקום ראה להלן סעיף י'ג].

יב. לכתהילה עלייה להסיר מעלה גופה קורם הטעילה אפילו דבר לח שאינה מקפדה עליון. (כפי שנחבאר לעיל בסעיף ה'), שלכתהילה עלייה להסיר מעלה גופה אפילו חיצעה שעיל מיעוט גופה ושאינה מקפדה עלייה.

יג. אם יש על גופה לכלוך של שאריות צבע*, יוד, אודם או משחה, עליה להסיטם. אם נסתה להסתיר ולא הצליחה, אם אין שום שכבה ממשית מהם אלא שנשאר על העור מראה קבוע מהם, יכולת לטבול. אבל אם נשארה שכבה ממשית, אסור לה לטבול, עד שתסיר את החיצנה.

כיו"ב אם נחנכה במאכלים שמושאים על העור מראה צבע שאין בו ממשות, לכתהילה תסיר את הצבע, אך אם אין הצבע יורד לגמוי ואין בו ממשות אלא מראה צבעו בלבד, יכול לטבול.

רַק עַל מִיעוֹת גּוֹפָה, וְכֵן ל' בְּסֻעַר ה'.

תוספת טהרה

* ג'. שאירוע צבע ואף עם עוקמת הרכה בצבעים וכוי'וב, ואינה מkapדah כל כך על הצבע הנשאר על זיהה, כפי שאר נשים וಗילות להקליד, עליה להסיר את הצבע קורם הטבליה, ובודיעבר, אם לא הסירה את הצבע, אם אינה רגילה להסיר את הצבע אף לא לכבוד שכבת, יש להקל.

והוא הדין אם אין יבש לגמרי וכור' ש"ע שם סע' ט"ז. נפוצה סמוך לטבילה וכן עי' ש"ע שם סע' ט"ז ודומ' לה אין חוץ. ועיין לעיל ביסוד הטהרה סע' י' ו'א בעין החיציה בדבר לה, דכש�始ת על זה חוץ ואפיו אם אין סמיך ועב, וה'ז ברם לח דבדרכ' כל מפקד על זה.

יח. פצע שהעלגה גלד תרכך אותו בכם חמים עי' ש"ע סי' קצ"ח סע' ט', ושם בב"הدلענן הלכה למשה בכל עין זריכה לחוף במים עד שיתרככו, אכן אנו בקיין בין נחפטש חוץ לכגnder פי המכה ובין לנוגר פי המכה, וכן אין להלך בין מכח ממש לבן שורתה שריטות או יש לה חטתן בראשה ובגופה, וכן אין להלך בין חוץ ג' ימים לאחר ג' ימים אלא בריבידי דוכסיתא ממש.

עליה להסירו הנהה בב"ח שם, שכן נהגו כמה מן הראשונים. ועיין ט"ז ס"ק י"ד. ואם קשה וכו' עיין סדר"ט ס"ק כ"ג בד"ה גם, רהיעיר מהחבר דסגי ברכינוק וא"ץ להסירו.

יט. פצע סגור וכו' אין חוץ לא העור חוץ דוחובר לגוף הוא, וגם אין במצב שנוחש לדבר העומד ליקצוץ חוץין וכדלהן בסעיפים הבאים, דארודה, בדרכ' כל רצוננה בדוקה שיהא שם העור ומיגן על הפעז או על מקום הכויה, [וכה"ג] שרצוונה שיהא שם בדוקא, אף בעומד רקצוץ אין חוץין, וכדומכת בר"ן חולין ע"ג דין של חיות הכלבים, וכן מוכח בתשו' חות"ס חר"ז סי' קצ"ה, וגთבאו הרוברים בקונטרס בעניין חיציה מהגרם"ש קלין שליט"א], והמוגלא או המים שבכוועה נמי אנים חוץינים, רהיעיר בלען.

ב. אם חקו עזין וכו' ש"ע שם סע' י"א וש"ך ס"ק ט"ז, ע"פ משנה טר' מקוואות. ובב"י מספק בפירוש נראה, והש"ך הכריע לקלוא [כפי גיטסת הסדר"ט] ונראה דלכתחילה יש להחמיר, שכן הוא דעת כמה ואשוננים שהובאו בב"י. וכ"יד התפארת למשה.

כא. אין לטבול בתהבותה וכגדיא באשו"ע סי' קצ"ח סע' י' "זריטה שעל המכה חוץעת", ע"ש עוד בסע' כ"ג. ונתקשו הפ"ז בדין זה דרישה, ולכןו היא רוזה בריטה וחפזה בה כדי לרפאות את המכה, ולמה לא יהשב דבר שני מה מפקד על זה. ואין לומר דכין דרכוב העולם מפקד על זה וככלא הוא בדיני חיציה דכל שרו"ב העולם מפקדים אף שהוא

ל"תוספת טהרה"

אף אם הוא נראה מונח בבשר הפנימי אין נראה מיקרי הויאל ואין נראה בשוד לבשר ע"ש, וכן מסיק הסדר"ט סוס"ק כ"ה, ועפ"ז באמת החמיר גם בתשו' ב"ש שם וצורי שעכ"פ בשורה לשינויים לא יהא נראה שום דבר, מ"מ כאן דמקום הפעז עחיד להתחאות ולא נשאר גלי לאייר ולא יהא גואה לעין, אף שעהה הוא פותוח מהמתה מכחה עדין דינו כבלוע, מהגרם"ש קלין שליט"א. [וראה עוד אג"מ יוז"ר ח"א סי' צ"ז ענף ד' בד"ה וצורי לתץ].

הרי הוא חוץ אף אם הוא משמש לנו וכמבוואר לעיל בסעיף הקודם, דלגביו תכשיטים לא מהני הטעם דעשוי לנו וכדרלהן בסע' הבא, שלא שיר בזה ביטול לגוף.

טו. ורצינה שהיה שם לנו שוע' שם סע' י"ז, וכבר נתבאר לעיל במקורות לסע' י"ז, רבראונים הובאו ב' טעמים בהא עצבע שזכויות הנשים אינו חוץין, אי' משום דעשה לנו והוא חותאת בעלמא, ב' בדור העושי לנו והוא חותאת בעלמא. והנפק"מ בין העטמים אי' בדור שארנו עשוי לנו והוא חותאת בעלמא, ב' בדור העושי לנו והוא חותאת בעלמא שאם ההפקה היא ודאית לעין הנפק"מ הא' בכה"ג שאנו עשו לנו והוא חותאת בעלמא שארנו עשו לנו ויש אין להקל ואעפ"פ דורי חותאת בלבד, אבל לגבי הנפק"מ ה' בדור שארנו עשו לנו ויש בו ממשות דלא שיר טעם דחותאת, אין מצוי נפקא מינה למשה בוה, ומאהר שהוא עשוי לנו הרי א"כ אינו מקיד, וא"כ אם הוא על מיעוט שערה הא הי מיעוט שאנו מקיד דמן הדין אינו חוץין, [ומסתבר דבזה ליכא החומרא של הרמ"א בסע' א' דלכתחילה יש להסיר אף מיעוט שאנו מקיד, דלענן זה יש לסמן על טעם ועשה לנו בלבד אף שיש בו ממשות], והנפק"מ למשה היא רק בכה"ג שיש על דוב גופה או על רוכ שערה דבר העשי לנו ויש בו ממשות, שהוא דבר שאנו שכיח כי' ויל"ע. וכעפ"פ אם הוא דבר העשי לנו ואין בו ממשות, אין חוץין אף אם הוא על כל גופה או על כל שעורתה.]
י. ודם יבש נמצא על מקום הפעז שוע' סי' קצ"ח סע' ט'.

ל"תוספת טהרה"

בדיעבד עלתה לה הטבילה תוספתה הובא. בר"ש מקוואות פ"ט וטושו"ע שם סע' כ"ג ופ"ח שם ס"ק ד' וו"ג. ועיין ח' רעק"א בשם רמ"א באו"ח דאין אנו בקיין להלך בין וופיע לאינו רופין.

وطבעות אם אין אפשרות וכו' שיעורי שבת הלוי לסע' כ"ג אות ו', ועיין פת"ש ס"ק י"ד בטבעת שאין מסירה לעולם אם חוץין.

טו. שער צבען שנטקלל מראו לא עלתה לה הטבילה אפילו בדיעבד, וכו' ואך דרווה רוק חותאת מ"מ אין מקילים מטעם זה ברוב השערות, ומיהו במשמעות השערות בדיעבד יש להקל.

יז. תלחלח את מקום הפעז בימי המקבות, ואז אף אם יצא דם לא יהוה חיציה דהרים שיצא חוץין למקום הפעז אין חוץין, דיל' הדברים מקודמים, עיין סי' קצ"ח סע' כ"ח וסע' ל'. ופנימ' מקום הפעז עצמו הרי הוא מקום בלוע, שכן הרם חוץין, וכמבוואר בכע"ז בתשו' בית שלמה י"ד ח"ב סי' י"ב ונתקב הנעשה בבשר ארםணנס לחוך הנקב איזה דבר אם אין נראת הוא בלוע ועפ"ז הקיל בנידונו בחו' שבשניים ע"ש, ואעפ' דבגי חוץ המחוכ בבשר צריך עכ"פ שלא יהא שוה לבשר [רביצה מסקנת הש"ך בסע' י"ז בדיל' ט"ז להקל]